

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Coro Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1053

Het dubbel leven van William Davy.

fr. 1.50

Tijdens een jachtrit struikelde zijn paard en kwam hij met 't hoofd op een steen terecht.

NIEUWE SERIE

Het dubbel leven van William Davy

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DAGBLADBERICHTEN.

Alle bladen te New York wijdden sedert eenigen tijd een groot gedeelte van hun kolommen aan de nieuwste opzienbarende ontdekking, namelijk, dat de „Bende van het Kwade Oog” inderdaad herleefd scheen te zijn.

Een jaar ongeveer geleden had deze bende een waar schrikbewind uitgeoefend, haar leden hadden roof en moord gepleegd, de rijke inwoners der stad waren hun veiligheid, ja hun leven geen oogenblik zeker en bij het later gevoerde proces bleek het, dat er in talrijke heerenhuizen van millionnaires spionnen waren geweest, onder het mom van chauffeurs, buttlers en huisknechts, maar ook dienstmeisjes, kameniers en gouvernantes, die in dienst hadden gestaan van „Het Kwade Oog”, zooals de bende zich met recht genoemd had — want hij, op wien zij haar oog had laten vallen, was er zeker van, dat hij het leven zou verliezen of op zijn best een groot gedeelte van zijn vermogen verloren zou zien gaan, op de een of andere geheimzinnige wijze, welke hij pas veel later doorgrondde.

Want niet altijd verrijkte de bende zich door eenvoudigen diefstal of inbraak, maar zij zette ook met onmiskenbare bekwaamheid omvangrijke beursspeculaties op touw, hetgeen haar mogelijk was, omdat een vrij groot aantal invloedrijke en zelfs zeer welgestelde financiers, effectenhandelaars en bankiers lid van de gevaarlijke bende bleken te zijn, tot niet geringe ontsteltenis van de bewoners van New York, die in dien tijd geleerd hadden, zelfs hun intieme vrienden met wantrouwen te beschouwen, daar niemand er zeker van kon zijn, wie hij onder zijn dak ontving en wie zich in zijn vertrouwen had weten te dringen.

Wat de bedienden betreft — men was destijds huiverig nieuw personeel in dienst te nemen, want het was maar al te duidelijk aan den dag gekomen, dat zelfs de beste getuigschriften geen afdoende waarborg vormden tegen verraad — zij waren al te voortreffelijk nagemaakt!

En dit was juist het gevaarlijke, het scherpste wapen van de bende dat zij haar leden tot zelfs uit de hoogere standen recruteerde.

Ja, bij de latere verhooren, toen de macht van het Kwade Oog eindelijk was gebroken bleek het, dat zelfs onder de politie verraders waren geweest, want eenige agenten, een brigadier en zelfs een inspecteur werden tot zware straffen veroordeeld, omdat zij medeplichtig waren geweest aan de misdadige handelingen van de bende.

Alle middelen waren haar welkom geweest, van ordinaire bazar diefstallen tot moord, van ladelichterij tot oplichting op groote schaal, waarbij het enkele malen om millioenen was gegaan.

Maar ook van afdreiging en ontvoering was de bende niet afkeerig geweest en iedereen herinnerde zich nog het geval van den staalkoning Peter Vandijke, wiens dochter was ontvoerd, nadat hij geweigerd had het kolossale bedrag van een millioen dollar op een bepaalde plek te deponeren, zooals het „Kwade Oog” hem bevolen had.

En wie weet, waartoe dit alles op den duur zou hebben geleid als er niet een geheimzinnig personage was komen opdagen, die op allerlei wijze, bijgestaan door een of meer helpers, de politie van New York had geholpen in de bestrijding van de beruchte bende.

Van het oogenblik af dat deze geheimzinnige persoon zich met de zaak bemoeid had, begon de macht van het „Kwade Oog” te tanen — en na eenige maanden kon men met een gerust hart zeggen, dat er aan haar bestaan een einde was gemaakt, want toen had men den chef kunnen vatten, die later in den electrischen stoel zijn leven van moord en roof met den dood boette.

Met een voor de bende zeer noodlottigen spoed, vielen achtereenvolgens de meeste kapiteins en luitenants van den chef en honderden leden in de handen van de politie — alles door toedoen van den man, die op zulk een krachtige en wonderbaarlijke wijze zijn hulp had verleend.

Pas toen het einde naderde, de bende zieltoogde en de voornaamste schuldigen achter slot en grendel zaten, kwam men tot de ontdekking, dat de ondergang van de Bende van het Kwade Oog voor het grootste gedeelte het werk was geweest van een man, die juist de natuurlijke vijand was van alles wat politie heette. Die man was John Raffles, de Groote Onbekende, de man, op wiens aanhouding nog altijd een premie van duizend Pond Sterling was gesteld en die zich sedert eenige jaren mocht verheugen in de bijzondere belangstelling, niet alleen van Scotland Yard, maar

ook van de Parijsche Sureté en van den Berlijnschen veiligheidsdienst.

Alles aan dezen man was raadselachtig geweest, tot de wijze toe, waarop hij zich naar Amerika had weten te begeven en zulks in een zoo korten tijd, dat men aan een wonder had moeten gelooven.

Want het was naderhand onomstootelijk vastgesteld, dat men hem des morgens om zeven uur in de straten van Londen achtervolgd had — en dat hij om één uur in den middag, — Amerikaansche tijd — dat wil zeggen twaalf uur na het eerstgenoemde tijdstip op dienzelfden dag te New York moest zijn geweest, hetgeen later onweerlegbaar werd geconstateerd.

Men begreep wel zooveel, dat de Groote Onbekende van een wonderlijke vliegmaschine gebruik had moeten maken, welke beschikte over een ongewone snelheid — maar waar dat toestel dan gebleven was, hoe het er uit zag, hoe het zich voortbewoog — dat had niemand kunnen zeggen want niemand had het ooit gezien.

Hoe dit ook zij — John Raffles had zich in den strijd geworpen tusschen de politie en de misdadigers — en hij had de zijde van de politie gekozen, eenvoudig omdat de methodes van de misdadigers hem niet aanstonden!

Het strookte niet met zijn aard, jonge onschuldige meisjes te ontvoeren, om daardoor de ouders te dwingen een hoogen losprijs te betalen, noch om een millionair door een schoone vrouw in een hinderlaag te laten lokken en hem dan neer te stooten.

En zelfs in het ondenkbare geval, dat hij het eens ware geweest met deze „werkmethode”, dan nog zou hij den strijd met de bandieten hebben aangebonden — uit louter zucht naar avontuur en omdat hij in hen een gevaarlijke concurrente moest zien, die hem als het ware het gras voor de voeten wegmaaide.

John Raffles — maar dat wisten zelfs de slimste detectives niet — was een jaar geleden met twee trouwe metgezellen naar New York gekomen en inderdaad met zijn wonderlijke vliegmaschine „De Sperwer” geheeten, gelijk men terecht had vermoed.

Die twee bijna onafscheidelijke reismakkers waren Charles Brand, een nog jonge man, die zijn leven en zijn geheele bestaan aan Raffles te danken had, en James Henderson, die te Londen de functie van chauffeur uitoefende in dienst van Lord William Aberdeen, welken naam de Groote Onbekende steeds droeg in de Engelsche hoofdstad.

Van het oogenblik af, dat Raffles zich met de zaak bemoeide, begon het met de Bende van het Kwade Oog bergaf te gaan, zooals men dat noemt.

Vele hunner ondernemingen mislukten, en vooral met de „millioenenzaak”, zooeven genoemd, sloegen zij een jammerlijk fiasco.

Wat zij ook deden om Peter Vandijke, den staalkoning, tot uitbetaling van het millioen te dwingen, Raffles stak steeds een spaak in het wiel — en ten slotte werd de geheele onderafdeeling van de bende, die zich speciaal met deze afzetterspoging had bezig gehouden, gearresteerd en onschadelijk gemaakt.

Omstreeks twaalf gevaarlijke bandieten verloren het leven bij een van de straatgevechten, die in verband met deze zaak plaats vonden.

En zoo nam dan geleidelijk maar snel de macht van de gevreesde bende af, de waarschuwingen, ondertekend met een wijdgeopend oog, dat een dreigende en woeste uitdrukking vertoonde, bleven langzamerhand achterwege en toen tenslotte de chef werd gearresteerd — toen haalde de bewoners van New York weder geruster adem — men mocht het er nu wel voor houden, dat de boom in de wortels getroffen en dat het bestaan van de Bende van het Kwade Oog voor altijd geknakt was.

En toch — men had zich vergist!

Een jaar was in rust voorbijgegaan en ofschoon er te New York nog altijd misdaden gepleegd werden — zij gingen niet boven hetgeen men „het normale aantal” gelieft te noemen.

En nu waren er sedert eenige weken weder teekenen merkbaar geworden, die er maar al te duidelijk op wezen, dat de bende van het Kwade Oog uit haar assche herrezen was!

Reeds hadden eenige schatrijke New Yorkers dreigbrieven ontvangen, ondertekend met het gevreesde embleem, reeds was het aantal misdaden weder toegenomen....

In den aanvang meende men te doen te hebben met een grap van zeer slecht allooi, maar spoedig moest men op die optimistische zienswijze terug komen, het was bittere ernst.

Het duurde echter niet lang of opnieuw deed de geheimzinnige macht zich gelden die een jaar geleden van zoo overwegende invloed was geweest, bij de bestrijding van de bende.

Een van de eerste misdaden van de bende had bestaan in het berooven van een paar banken in de voorsteden en nog wel op klaarlichten dag.

De laatste maal waren de bandieten zelfs brutaal weg ongemaskerd opgetreden en zij hadden den directeur van de bank, den heer

Lyons eenvoudig dood geschoten, terwijl zij het personeel van de bank met hun revolvers in bedwang hielden en het in een der groote kluisen opsloot, om vervolgens op hun gemak de open staande brandkast leeg te halen.

Geen dag later was de geheimzinnige helper ten tooneele verschenen. De hemel alleen wist waar hij weder zoo plotseling vandaan kwam, en op den dag die hierop volgde had hij op schrandere wijze een val opgezet, waarin een twaalftal bandieten gevangen werd.

Het was een prachtige zet en toch viel hij in 't niet, naast hetgeen hij niet veel later verricht had.

En daarover juist schreven nu de New Yorksche bladen kolommen vol.

De wijze waarop hij 't had ontdekt, mocht een raadsel worden genoemd, maar de mysterieuse vreemdeling had op de een of andere wijze ontdekt, dat er op de bovenste verdieping van het „Manhattan Building”, dat niet minder dan drie en veertig étages telde, een vergadering zou plaats vinden van kapiteins en luitnants van het „Kwade Oog”.

Misschien mocht de wijze waarop hij de vergadering wist te verschalken niet zonder bedenking worden genoemd, want hij had zich vermomd als inspecteur van politie terwijl zijn beide helpers optraden als detectives, maar in ieder geval slaagde zijn opzet volkomen, de bandieten werden verrast en overrompeld, terwijl zij die zich met de revolver in de vuist verzetten, neer geschoten of zwaar verwond werden.

En wel waren het zeer moderne bandieten, want zij waren met zijn twintigen door zes vliegmachines op het reusachtige volkomen vlakke dak van den wolkenkrabber afgezet en hadden door het zolderluik het vergaderlokaal bereikt.

De geheimzinnige onbekende had door zijn twee helpers echter de bewakers van de vliegmachines op het dak laten overvallen en toen deze twee mannen het sein gaven was de rest kinderspel voor de agenten van politie, welke de zoogenaamde inspecteur als een tweede kapitein van Köpenick had opgecommandeerd.

Dit alles had eenige dagen geleden plaats gehad en daar de justitie voornemens was de zaak zoo spoedig mogelijk af te handelen, zoo zouden de processen binnenkort reeds een aanvang nemen.

De bladen weidden vooral uit over de vraag, in hoeverre de gevangen bandieten strafbaar zouden zijn en sommige waren niet al te optimistisch dienaangaande, want alles wel be-

schouwd bestaat in Amerika het recht van vergaderen en men zou de gevangenen moeten bewijzen, dat zij zich aan de wet vergrepen hadden.

Zeker als men kon aantonen dat zij lid van een verboden vereeniging waren dan kon men hen tenminste in arrest houden en naar nadere bewijzen zoeken, maar daar alle beschuldigten tot dusverre zoo stom als een visch waren gebleven en volstrekt niets hadden willen uitlaten, zoo zou dit niet eens zoo gemakkelijk gaan.

Intusschen schenen op het hoofdbureau van politie de ambtenaren de hoop te koesteren, dat een of meer van de arrestanten wel zouden doorslaan, zooals de vakterm luidt, dat wil zeggen, dingen vertellen, welke zij in het belang van de bende en van hun mede-beschuldigten beter voor zich zouden hebben kunnen houden.

Maar tot dusver geleekeet het daar weinig op, de bandieten dachten er blijkbaar niet aan iets los te laten.

Maar zij dachten aan nog iets anders en dat was aan de papieren welke men op hun persoon en in de vergaderzaal had gevonden.

Bovendien moest het sterk in hun nadeel pleiten, dat zij zich met de wapens in de vuist hadden verzet, en dat men in de zakken van een drietal hunner zelfs kleine handgranaten had gevonden, juist zooals ze bij het Ameri-

kaansche leger tijdens den veldtocht in gebruik waren.

Men had intusschen de identiteit van de meeste der arrestanten, zestien in getal, waaronder vijf zwaar gewonden, die voorloopig niet zouden kunnen worden verhoord en drie licht gewonden, die nog in het hospitaal der gevangenis waren, reeds kunnen vast stellen — er waren acht mannen onder zonder een bepaald beroep en die steeds voor misdaad hadden geleefd, en voorts waren er twee gemeente-arbeiders, een telegrafist, een geneesheer, twee bankiers, waarvan een zeer rijk, en een tooneelspeler onder.

Wel een allerzonderlingst allegaartje — juist zooals het bij de dood gewaande bende steeds het geval was geweest.

Hun papieren waren ter griffie gedeponneerd en men had er de vertegenwoordigers van de bladen nog geen inzage van willen geven, zoodat deze heeren naar hartelust er op los konden fantaseeren, en van die vrijheid ook ruimschoots gebruik maakten.

In ieder geval mocht uit de omstandigheid, dat men de gevangen bandieten stevig vast hield worden afgeleid, dat men, zooals men dat noemt, vat op hen had en zoo zag heel New York met groote belangstelling den dag tegemoet, waarop het proces tegen de gearresteerden een aanvang zou nemen.

HOOFDSTUK II.

EEN RECHTZITTING.

Het was eenige dagen later, toen er een paar arbeiders, maar die blijkbaar niet veel om handen hadden, met de handen in de zakken en op een stuk gom kauwend, uit de deur van een armoedig huis in de havenwijk traden, en langzaam, blijkbaar niets te verzuimen hebbend, de nauwe, morsige straten begonnen af te loopen.

Men zou er een eed op hebben gedaan, dat zij behoorden tot die categorie van werklieden, die arbeiden als zij er lust in hebben, wat niet vaak gebeurt, en luieren, wanneer hun hart hun daartoe dwingt, — hetgeen het grootste gedeelte van den tijd het geval was.

En toch waren de beide mannen heel iets anders — zij heetten John Raffles en Charles Brand.

De groote Onbekende had zich, zooals de bladen het reeds vermeld hadden, aanstonds met Charles en Henderson terug getrokken, nadat hij zulk een groot aandeel had genomen in de arrestatie van de twintig bendevoerden in Manhattan Building, het huis met de drie en veertig verdiepingen en nadat hij als inspecteur het schouwtooneel weer had verlaten, betrad hij het weder in de rol van baliekluiver.

Hij had zich niet zonder moeite een woning weten te verschaffen in de drie en veertigste Street, die het groote voordeel had, dat men haar aan den kant van genoemde straat, zoowel als van de zijde van een groote binnenplaats kon verlaten.

Het was dus niet zoo moeilijk, er aan den voorkant binnen te gaan als inspecteur van politie — en haar aan de achterzijde weer te verlaten als arbeider.

Nadat de twee mannen eenigen tijd hadden voort geloopt begon Charles:

„Ik zou je wel een vraag willen stellen, Edward.”

„Laat maar eens hooren, Charles.”

„Wat doen wij eigenlijk hier?”

„Wat wij hier doen? Neem mij niet kwalijk

— maar die vraag had ik zeker niet verwacht. Wij beleven een spannende, emotievolle episode van ons leven, mijn jongen, is je dat niet voldoende?”

„In zekeren zin zou ik er genoeg mee kunnen nemen — maar het plezier wordt wel een weinig vergald door de wetenschap, dat men ons vroeg of laat wel eens op het spoor kon komen, en dat men de groote diensten, welke wij aan de politie hier hebben bewezen, waarschijnlijk wel niet als verontschuldiging zal doen gelden, wanneer men ons voor den rechter brengt.”

„Hoho, wat loop je weer hard van stal,” hernam Raffles hoofdschuddend, „wij zijn nu eenmaal in Amerika, waarheen onze brave vliegmaschine ons gebracht heeft in den tijd, die een postkoets drie kwart eeuw geleden noodig had om van Londen naar Dover te rijden en nu wij er zijn ben ik ook van plan, mij een weinig te amuseeren.”

„Mijn hemel, dat noemt hij amuseeren,” riep Charles wanhopig uit. „Maar zie je dan niet in Edward, dat wij ieder uur, wat zeg ik — iedere minuut van den dag gevaar loopen, dat men ons arresteert en ons naar Londen terug zendt.”

„Maar dan op kosten van den staat.”

„Nee, dat zie ik niet in,” antwoordde Raffles bedaard, „het is mogelijk, dat men naar den inspecteur zoekt, maar wie kan zeggen, dat een inspecteur in een arbeider verandert? lijk ik soms nog op den man van een week geleden?”

Charles keek een oogenblik naar het sproetige, vale gezicht, met de borstelige wenkbrauwen, naar het rossige haar onder de pet, dat al heel weinig geleek op het bleeke, smalle gezicht, met de fijne wenkbrauwen van den inspecteur van politie en antwoordde toen glimlachend:

„Nee, dat moet ik bekennen — je lijkt niet heel veel op dien man.”

„Waarover maak je je dan ongerust.”

„Ik kan er niets aan doen — ik gevoel mij hier niet op mijn gemak,” antwoordde Charles, „want het is niet alleen van den kant der politie dat het gevaar dreigt, wij zitten als het ware tusschen twee vuren, ook van de zijde der bandieten zullen wij natuurlijk worden achtervolgd en zij hebben nog heel andere redenen, dan de hoofdcommissaris van politie, om zich van ons meester te maken terwijl zij ook wel andere middelen zullen gebruiken.”

Maar Raffles haalde de schouders op en zeide op onverschilligen toon:

„Zij hebben ons nog niet!”

Weder liepen de beide vrienden eenigen tijd zwijgend voort, totdat Charles weder begon:

„Waar wandelen wij eigenlijk heen.”

„Naar het paleis van justitie.”

„Wat ga je daar uitvoeren?” riep Charles verschrikt uit.

„Maar heb je dan geen kranten gelezen Charles?” kwam Raffles bestraffend. „Vandaag begint het proces tegen de gevangen bandieten.”

„De bandieten van Manhattan Building?”

„Juist. Je zult wel begrijpen, dat ik gaarne bij het verhoor aanwezig zou willen zijn, want er is niets zoo leerrijk voor menschen van mijn beroep als het volgen van een proces als dit.”

„En wil je het einde van dat proces blijven afwachten?”

„Waarom zou ik niet?”

„Maar het kan maanden duren, Edward,” riep Charles uit.

„O, neen, de procedure in Amerika gaat veel sneller, tenzij de zaak zeer ingewikkeld is.”

„Maar dat is zij immers?”

„Niet zoo bijzonder. Er zijn papieren gevonden, en, voor zoover ik weet worden de beklaagden alleen beschuldigd van de volgende zaken. Lidmaatschap van een verboden vereeniging, aanranding der openbare veiligheid, verzet tegen de politie, vliegen boven de stad zonder vergunning.”

„Maar dan wordt het een proces van niemendal,” riep Charles verontwaardigd uit.

„Het kan zelfs in een paar dagen zijn afgelopen, mits de gevonden papieren geen aanleiding geven om de kerels wat langer vast te houden. Brengen zij bijvoorbeeld plannen aan het licht, om ergens inbraak te plegen, een millionaire te ontvoeren, of iemand uit den weg te ruimen, dan staan de zaken er dadelijk heel anders voor, en dan kunnen de bandieten op zijn minst tot een paar jaar gevangenisstraf worden veroordeeld. Zij hebben in gemeenschap gehandeld en dat is ook in Amerika steeds een motief tot verzwaring van straf.”

Al sprekende hadden Raffles en Charles een straat bereikt, waar een autobuslijn begon, die naar het hartje van de stad leidde.

Zij sprongen op een juist weggrijdende bus die hen een half uur later afzette in de onmiddellijke nabijheid van het reusachtige Paleis van Justitie.

Het was nog een uur voor de deuren zouden worden geopend, maar reeds verdrong zich een vrij talrijke menigte voor de hekken, om te worden binnengelaten.

En Charles en Raffles hadden met hun geoefenden blik al spoedig gezien, dat er onder al die menschen verscheidene personen met een verre van gunstig uiterlijk rondliepen.

Zij mengden zich onder de menigte en drongen zoover mogelijk naar voren teneinde zich een goed plaatsje te verzekeren op de openbare tribune.

Eindelijk werden de deuren geopend, het publiek stroomde naar binnen, en begaf zich door de breede cirkelvormige gangen naar de groote rechtzaal.

Niet zonder moeite hielden agenten van politie, met revolver en gummistok gewapend, orde onder de elkander verdringende bezoekers.

Maar eindelijk had dan toch iedereen zijn plaats en Raffles en Charles hadden zich met elleboog en vuist zooveel ruimte gemaakt, dat zij vooraan kwamen te zitten.

Achter en naast hen zaten eenige lieden met een donker uiterlijk, waarschijnlijk Italianen of Spanjaarden, die fluisterend met elkander spraken, nu en dan een snellen blik werpend naar den agent van politie, die een eind verder bij een der smalle loopgangen op wacht stond.

Beneden was de zittingzaal nog bijna geheel verlaten.

Enkele advocaten liepen met de handen op den rug heen en weder, de griffier had juist de stukken verwisseld en een lijvig dossier op de plaats van den voorzitter neergelegd — en voor het overige was er niemand te zien in de groote ruimte.

Nu verdween ook de griffier, maar om een oogenblik later terug te keeren en met plechtige stem de komst van het Hof aan te kondigen.

De leden van de Rechtbank kwamen binnen en namen plaats achter de lange groene tafel.

Ook de advocaten namen hun plaats in, vervolgens de openbare aanklager, en toen allen gezeten waren, ging er een kleine, lage deur open, terzijde van de zaal en de acht beklaagden werden binnengeleid, achter elkaar loopend en ieder vergezeld van twee agenten van politie.

Zij namen in twee rijen van vier plaats in de bank der beschuldigten en de agenten schaarde zich achter hen.

Het eerst stond nu de griffier op, teneinde de akte van beschuldiging voor te lezen, een eindeloos lang stuk, waarvan de lezing bijna een uur duurde en menigeen in slaap deed vallen.

Maar Raffles en Charles waren klaar wakker en voor hen ging er geen letter van het stuk verloren, ofschoon de griffier verre van duidelijk sprak en het geheele stuk op een eentonigen dreun half voor zichzelf oplas.

En de twee mannen waren het hierover al spoedig met elkander eens dat de beschuldiging hoofdzakelijk zou berusten op de aanklacht: lidmaatschap van een verboden vereeniging, gesticht tot aanranding van de openbare veiligheid — een misdrijf, dat in Amerika zwaar gestraft wordt, zwaarder dan in de meeste andere landen, omdat het daarginds wemelt van geheime politieke en andere vereenigingen, die een voortdurenden strijd voeren tegen het gestelde gezag.

Deze aanklacht omvatte alle beschuldigten — maar bovendien werd tegen enkelen hunner nog de beschuldiging ingebracht van gewapend verzet tegen de politie.

Raffles boog zich naar Charles over en zeide fluisterend:

„Zij komen er af met een paar jaar gevangenisstraf op zijn hoogst — let eens op!”

„Maar de papieren dan?”

„O, die loopen niet weg, denken de rechters! Als die acht menschen maar eerst achter slot en grendel zitten, dan heeft de politie tijd in overvloed om haar onderzoek voort te zetten, aan de hand van de gevonden paperassen en allicht zal zij op iemand stuiten, die zijn mond voorbijpraat, of die zich aanmeldt als kroongetuige en dan onder eede gehoord mag worden, om tegen zijn vroegere medeplichtigen te getuigen”.

De griffier had zijn lectuur nu geheel geëindigd en het verhoor zou een aanvang nemen.

De President van de Rechtbank, een man met een vol, blozend gelaat, een grijzen puntbaard en nog vol, weelderig hoofdhaar, dat onder zijn baret uithing, had eenigen tijd in het dossier gesnuffeld, wisselde nu een paar woorden met den griffier en deze begaf zich naar de bank der beklagden, waarop een der bandieten opstond en zich naar het hekje begaf, om zijne verklaringen af te leggen.

Hij was een rijzig man, in de kracht van zijn leven, hoogstens veertig jaar, met dik zwart

haar, een kleine zwarte knevel, en zeer zorgvuldig gekleed.

Zijne kleederen waren van de beste soort, zijn linnengoed was onberispelijk helder.

Hij stond met beide handen, die zeer wit en goed onderhouden waren, op de leuning van het hekje gesteund en staarde recht voor zich uit.

De rechter keek even in zijn papieren en begon toen:

„Uw naam, woonplaats, datum van geboorte?”

De man achter het hekje scheen even na te moeten denken, voor hij met een sleepende stem antwoordde: „William Arthur Davy, twee en veertig jaar, geboren te St. Louis.”

„Uw beroep?”

„Industrieel.”

„Woont gij reeds lang te New York?”

„Omstreeks twee jaren.”

„Gij staat bekend als een rijk man — deel ons mede, wat u er toe bewogen kan hebben deel uit te maken van zulk een gevaarlijke, moorddadige bende als die van Het Kwade Oog!”

Weer scheen de beklagde te aarzelen en met moeite zijn gedachte te verzamelen.

Hij wreef zich met de witte hand over het voorhoofd, keek peinzend voor zich uit, liet zijn blikken over de rij van advokaten dwalen en begon toen:

„Ik weet eigenlijk niet, Sir, wat er mij toe gebracht heeft. Het was de onweerstaanbare behoefte, geloof ik, om in actie te zijn en dingen te doen, die verboden waren!”

„Hoe lang is het geleden, dat gij voor het eerst met een van de leden der bende in aanraking kwaamt?”

„Een paar weken denk ik, of misschien wel een maand — of twee maanden!”

„Weet gij dat dan niet precies?” vroeg de rechter verbaasd. „Dat moet gij U toch kunnen herinneren?”

Davy liet een kort lachje hooren en antwoordde:

„Ik herinner het mij toch waarlijk niet, Sir! Mijn geheugen is zeer veel minder geworden sedert het ongeval, dat mij trof!”

„Welk ongeval?”

„Ik ben een maand of drie geleden — of een half jaar — van mijn paard gestort. Het schijnt dat dit een zeer nadeeligen invloed op mijn denkvermogen heeft gehad!”

„Het zal onderzocht worden, beklagde, in hoeverre gij de waarheid spreekt!”

Maar nu trad de advokaat van den beklagde

naar voren, een jonge man met een intelligent gelaat, die met luide stem riep:

„Dat onderzoek heeft reeds plaats gehad, Sir — onder de getuigen à décharge bevindt zich de huisdokter van mijn cliënt!”

„Maar hoe is het mogelijk, beklagde,” zoo vervolgde de president, „dat gij Uw zaken goed kunt beheeren, als uw geheugen zoozeer te lijden heeft gehad?”

„Ik heb een compagnon moeten nemen!” antwoordde de beklagde schouderophalend.

„Maar als men u vroeg de dingen bekend te maken, welke gij moet weten krachtens uw lidmaatschap van de bende — zoudt gij mij dan kunnen en willen antwoorden?”

Maar nog voor Davy iets had kunnen zeggen, stond er op de openbare tribune een vrouw op, geheel in het zwart gekleed, niet ouder dan een jaar of vijf en dertig en nog zeer schoon, die snikkend uitriep:

„Doe het niet Willy! Ik smeeek je erom! Zij zullen je vermoorden, als je het doet!”

„Wie is die vrouw, die hier de rust durft verstoren?” riep de President toornig uit.

„Zij is mijn echtgenote Sir!” zeide Davy op zachten toon, terwijl hij het hoofd op de borst liet zinken.

„Dat wist ik niet!” hernam de President een weinig zachter.

Hij richtte zich tot de vrouw in het zwart, die door een meisje van een jaar of tien vergezeld was en hernam:

„Als uw man ons waarlijk iets kan mededeelen omtrent de geheimen van de bende, mevrouw, dan moogt gij hem daarvan niet terughouden! Wij zullen wel zorgen, dat de wraak van de benedeleden hem niet kan treffen!”

„Dat kunt gij niet! dat kunt gij niet!” riep de vrouw hartstochtelijk uit. „Gij weet wel, hoe machtig zij zijn — zij zullen mijn man dooden!”

Maar de beklagde had zich naar haar omgewend en legde haar met een kalmeerend gebaar het stilzwijgen op.

„Wees stil Mary!” zeide hij. „Stel je maar gerust — ik zal niets zeggen!”

Hij wendde zich opnieuw tot den President en vervolgde:

„Wat ik U zou kunnen zeggen en onthouden heb, zou u zeer weinig baten, Sir. Ik vergeet alles zeer spoedig — dat bezweer ik u.”

„Maar gij moet dan toch met het volle bezit van uw geestvermogens aan de misdaden hebben deel genomen!” riep de president uit. „Anders zoudt gij hier niet staan! Gij hebt aan de vergadering deel genomen, gij hebt u zelfs

verweerd, uit de stukken lees ik, dat men u met een revolver in de hand heeft aangetroffen.”

„Het is zeer goed mogelijk, Sir, ik ontken het niet! Ik weet het niet meer,” zeide de beklagde op doffen toon.

„Wat, zoudt gij willen zeggen, dat gij het nu reeds vergeten had?” riep de president uit, terwijl hij den beklagde een ongeloovigen blik toewierp.

Maar weer trad de advocaat naar voren en zeide:

„Dit is een verschijnsel van de kwaal van mijn client, Sir! Het is met zijn hersens vreemd gesteld — soms herinnert hij zich eensklaps zaken, welke hij vergeten waande en die toch reeds vele maanden geleden zijn, en het komt ook vaak voor, dat hij niet juist meer weet, wat hij een uur van te voren gedaan heeft! De huisdokter zal dit aanstonds bevestigen.”

„Wij zullen zien,” bromde de president.

Hij stelde Davy nog eenige vragen en daarop kon de beklagde weder gaan zitten.

Terwijl hij naar de bank terug liep, wierp hij een blik vol innige liefde op de vrouw in het zwart, die erbarmelijk stond te snikken.

Het verhoor van de andere beklagden nam een aanvang — maar geen hunner liet zich ook maar in het minst uit over de geheimen van de Bende van het „Kwade Oog”.

Zij gaven allen hun namen op — en daarbij bleef het.

Niemand kende den chef, niemand had hem ooit gezien — niemand vermoedde zelfs in de verste verte, wie hij kon zijn....

En de president wist maar al te goed, dat zij althans in dit opzicht wel de waarheid zouden spreken, want hetzelfde was het geval geweest toen de beruchte bende voor het eerst van zich deed spreken.

De Moloch — aldus was de bijnaam van den geheimzinnigen chef — vertoonde zich nooit anders aan zijn luitenants dan beschut achter een gazen wand, waardoor hij hen zeer gemakkelijk kon waarnemen, maar waarachter hij zelf onzichtbaar was.

Bovendien droeg hij steeds, zooals naderhand bleek, een masker, dat zijn geheele gelaat bedekte, behalve de oogen en mond.

Het was niet aan te nemen, dat de mannen die gearresteerd waren voor het overige niets meer wisten van de bende, waarvan zij deel uitmaakten, en onder andere moesten zij de namen van honderden leden kennen.

Maar zij zwegen bot — zij wisten niets — zij begrepen zelfs niet, waarom men hen eigenlijk

gearresteerd had, want zij wisten van de geheele bende van het Kwade Oog niets af.

Men wees hun op de gevonden papieren, maar zelfs toen bleven zij ontkennen. Men herinnerde hen aan de zonderlinge wijze waarop zij hun vergaderlokaal hadden bereikt, namelijk door de lucht, aan den tegenstand dien zij geboden hadden, aan de handgranaten, die bij eenige hunner waren gevonden, en waarvan zij zich alleen niet hadden kunnen bedienen, doordat hun daartoe de tijd ontbrak, en aan meerdere zaken, die hun schuld moesten bewijzen — het mocht niet baten — zij bleven zwijgen en lieten alles maar aan hun advocaten over.

En als de rechtbank soms mocht gehoopt hebben, dat een der arrestanten geneigd zou zijn om de anderen te verraden, dan vergiste zij zich, — niemand liet een woord los.

Met eindeloos geduld en groote handigheid had de president zijn vragen gesteld — en nadat er uren verstreken waren, moest hij

het eindelijk opgeven.

De beschuldiging zou zich moeten bepalen tot de reeds genoemde punten: Lidmaatschap van een verboden vereeniging, en verzet tegen de politie, als hoofdmotieven.

Laat in den middag werden de straffen uitgesproken.

Zij varieerden van anderhalf tot drie jaar gevangenisstraf.

Wat Davy betreft — hij zou voorloopig in verzekerde bewaring moeten blijven, totdat het rapport van de rechtsgeneesheeren beslist zou hebben, of hij inderdaad als ontoerekenbaar moest worden beschouwd.

Zoodra het vonnis geveld was, stond het publiek op om heen te gaan en terwijl dit geschiedde, hoorde Raffles duidelijk in het Italiaansch naast zich zeggen:

„Wacht maar — wij zullen hem weten te wreken”.

HOOFDSTUK III.

MEVROUW DAVY.

Raffles had snel het hoofd omgewend ten einde om te zien naar den man, die deze woorden gesproken had.

Het was een jonge man met een echt Italiaansch type, donkere, thans van woede gloeiende oogen, gitzwart kroeshaar en een gebruiende tint, roode lippen, overschaduwde door een fijnen zwarten knevel.

Hij was als werkmans gekleed en had blijkbaar zooeven het woord gevoerd tot een landgenoot die niet veel ouder was dan hij zelf en eveneens een werkmanskiel droeg.

Raffles trok Charles snel terzijde en fluisterde hem in :

„Volg die twee kerels, of althans den jongste en zie, waar hij blijft.”

Charles stelde geen onnoodige vragen, daar hij wel begreep, dat Raffles hem dit verzoek niet louter voor zijn genoegen deed, maar hij knikte Raffles toe en ging de beide Italianen na.

Wat Raffles aangaat — hij had zich een andere taak gesteld.

Hij hield de dame in het zwart in het oog, die bitter weenend, met den arm om den hals van haar dochttertje geslagen, op haar beurt de zittingzaal verliet.

Het duurde tamelijk lang, voor de geheele zaal ontruimd was en Raffles moest handig manoeuvreeren, om ongemerkt in de buurt van mevrouw Davy te kunnen blijven.

Maar eindelijk bereikten zij ongeveer tegelijk den uitgang.

Daar stond een fraaie auto te wachten en de dame in het zwart liep er op toe en stapte met het kind in.

Maar Raffles had juist tijd gevonden een huurauto aan te roepen en hij beval nu den chauffeur de fraaie auto van mevrouw Davy te volgen.

De rit duurde bijna drie kwartier en toen stond de auto stil voor een fraai huis in een der voorsteden niet ver verwijderd van een groot fabrieksgebouw.

Raffles, die uit het raampje keek, begreep, dat hij het doel van zijn tocht bereikt had.

Hij stapte uit, wisselde snel eenige woorden met den chauffeur, en liep langzaam op het huis toe, dat meer op een groote villa geleek, en geheel afzonderlijk was gelegen, omgeven door een grooten tuin.

En hij kwam juist bijtijds om te zien, hoe mevrouw Davy binnen ging en hoe daarop de auto om de villa heen reed, waarschijnlijk om zich naar de garage te begeven.

Hij stond een oogenblik in gedachten stil en daarop wenkte hij zijn chauffeur en zeide tot den man, zoodra hij binnen het bereik van zijn stem was :

„Blijf hier op mij wachten, ik ben binnen een kwartier terug.”

De chauffeur krabde zich achter het oor, want de rit had lang geduurd, hij zou weder terug moeten en dan nog een kwartier wachten, was niet erg naar zijn zin.

Maar een goudstuk deed hem aanstonds van inzicht veranderen, hij haalde een dagblad uit zijn zak, en begon kalm te lezen — terwijl Raffles op de huisdeur toetrad en aanbelde.

Een oogenblik later deed een bediende met

grijs haar en een door smart vertrokken gelaat de deur voor hem open.

De man keek Raffles verwonderd aan, liet zijn blikken langs zijn werkkleding glijden en vroeg toen kortaf:

„Wat is er van je dienst, man?”

„Ik wensch onmiddellijk mevrouw Davy te spreken.”

„Mevrouw Davy is nu niet in staat om iemand te ontvangen. Ik weet ook niet of er hier reparaties in huis moeten plaats vinden en zoo ja, dan kunt gij het wel met mij af doen.”

„Het gaat niet om herstellingen, vriend. Tenminste niet in den meest gebruikelijken zin van het woord!” hernam Raffles glimlachend, terwijl hij den bediende de hand op de schouders legde.

„Wat wenscht gij dan?” vroeg de oude man verwonderd over dit optreden.

„Ik kom in verband met de arrestatie van uw meester! Ik kom uw meesteres mijn hulp aanbieden — ik ben zeker, dat zij die niet zal afslaan.”

Het gelaat van den ouden man vertrok krampachtig en een oogenblik scheen het, alsof hij in tranen zou uitbarsten.

Hij vermande zich echter, wees den bezoeker een stoel, sloot de voordeur en zeide:

„Uw naam? Gij zijt zeker detective.”

„Iets dergelijks, vriend!” antwoordde Raffles. „Mijn naam doet er eigenlijk weinig toe — de hoofdzaak is, dat ik mevrouw misschien van dienst kan zijn! Maar als gij volstrekt den naam wilt noemen — Hudson heet ik! En denkt er om, ik laat mij niet weg zenden — de zaak is van gewicht!”

De bediende verwijderde zich haastig en slechts weinige minuten later keerde hij terug, en verzocht Raffles hem te willen volgen.

Hij ging hem langs de marmertap voor naar een fraai gemeubeld ontvangvertrek, waar Raffles mevrouw Davy aantrof, wederom in gezelschap van haar dochttertje Ilse.

Zij was opgestaan om haar bezoeker te begroeten en keek niet zonder verbazing naar diens kleeding.

De bediende had zich reeds weder bescheiden verwijderd, toen Raffles begon:

„Ik moet u verschooning vragen, madame, wanneer ik u kom latig vallen, onder omstandigheden, die voor u zeer droevig zijn. Ik word gedreven door mijn wensch om u behulpzaam te zijn — maar ik wil er eerlijkheidshalve aanstonds aan toevoegen, dat ik eveneens genoopt word tot mijn optreden door den vurigen

wensch om de bende van het Kwade Oog te bestrijden, waarvan uw man ter kwader ure lid is geworden!”

De arme vrouw bedekte het gelaat met de handen en zeide toonloos:

„Ik wist er niets van mijnheer, dat bezweer ik u!”

„Dat begrijp ik, mevrouw,” hernam Raffles ernstig, „anders zoudt gij er zeker alles op hebben gezet, om hem terug te houden en hem te beletten voort te gaan op een weg, die naar zijn verderf moest voeren.”

„Zijt gij in de rechtszaal geweest, mijnheer?”

„Van begin tot het einde, mevrouw.”

„En — gelooft gij, dat mijn man niet toerekenbaar kan worden gesteld voor zijn daden?”

„Volgens de verklaring van uw huisdokter en afgaande op zijn eigen uitlatingen, zou ik het zeker gaan vermoeden, mevrouw.”

„Ik zeg u dat het niet anders kan, mijnheer! Mijn man is steeds de goedheid en rechtschapenheid zelf geweest — totdat het ongeluk hem trof. Tijdens een wandelrit struikelde zijn paard — hij werd uit het zadel geworpen en kwam met het hoofd op een steen terecht. Weken lang zweefde hij tusschen leven en dood — en toen hij eindelijk genezen was kwamen wij tot de vreeselijke ontdekking, dat zijn denkvermogen ernstig geleden had. Het was een zeer vreemd ding — hij scheen volkomen het besef tusschen goed en kwaad te hebben verloren en gij kunt u mijn vreeselijken schrik voorstellen, toen ik er eens getuige van was, hoe hij een klein muschje, dat zich had laten vangen in onzen tuin, een voor een de veertjes uittrok. Ik snelde natuurlijk aanstonds op hem toe, en hij scheen in het geheel niet te begrijpen, wat hij eigenlijk deed. Ik nam hem het trillende, reeds half geplukte diertje af, en toen moet ik in tranen zijn uitgebarsten.... Een half uur later wist hij zich van het geheele voorval niets te herinneren!”

„En later?” vroeg Raffles, die aandachtig had toegeluisterd.

„Een week later begon hij er eensklaps, midden onder een gesprek met een geheel ander onderwerp, over te praten.”

„En — toonde hij toen berouw?”

„Dat is het juist — hij scheen volstrekt niet te begrijpen, dat hij iets slechts had gedaan — iets wreeds.”

„Dat is zeer wonderlijk!” hernam Raffles hoofdschuddend. „En toch — het komt wel eens meer voor, bij zware hoofdwonden. Soms tijds gaat het vanzelf over, na verloop van

jaren — soms ook moet er operatief worden ingegrepen."

Hij dacht even na en vroeg plotseling:

„Hoe oud is uw huisdokter?"

„Over de zeventig, mijnheer," antwoordde mevrouw Davy verbaasd over deze vraag.

„Ik schatte hem op tachtig," antwoordde Raffles droogjes. „Hij heeft uw man zeker behandeld tijdens zijn ziekte."

„Ja mijnheer."

„Geheel alleen?"

„Ja."

Raffles bromde iets in zichzelf, hetgeen mevrouw Davy niet kon verstaan, en daarop begon hij weder:

„Ik ben er van overtuigd, mevrouw, dat men uw man niet in de gevangenis zal opsluiten, wanneer het rapport van den gerechts-geneesheer uitwijst, dat uw man als niet geheel toerekenbaar moet worden beschouwd. Het gevaar blijft dan natuurlijk bestaan, dat men hem gedurende eenige maanden in een.... gesticht opsluit, teneinde hem te observeeren."

„Dat zou vreeselijk zijn, mijnheer," hernam mevrouw Davy handenwringend.

„Wij moeten dit dan ook trachten te voorkomen madame," hernam Raffles. „Ik wil geheel eerlijk met u zijn — ik hoop, dat uw man, als hij hersteld is, zich wellicht veel zaken zal herinneren, die hem nu geheel en al zijn ontgaan en meer speciaal wat betreft de handelingen van de bende van het „Kwade Oog". Ik kwam daar in de rechtzaal in de hoop, dat een van de arrestanten misschien zijn mond zou voorbij spreken, maar ik had buiten de tucht gerekend, die alle leden onder haar ijzeren vuist bijeen houdt. Maar met uw echtgenoot is het iets anders — hij was, voor het ongeluk hem trof, een braaf en rechtschapen man, zooals ge zegt, en hij zal zeker geen oogenblik aarzelen, mij mede te deelen, wat hij weet, maar daartoe is het natuurlijk noodzakelijk, dat hij geneest!"

„Maar ge'ooft gij dan, dat zoiets moge'lijk is, mijnheer?" riep mevrouw Davy opgewonden uit.

„Zoiets is al vaak voorgekomen, mevrouw," antwoordde Raffles. „Ik ben zelf geneesheer, ik heb een bijzondere studie gemaakt van deze gevallen, en ik zelf ben er reeds eens in geslaagd, het geheugen terug te geven aan een man, die het volkomen verloren had, als gevolg van een vreeselijken val."

„Maar Henry zei mij zooeven, dat gij detective waart!" riep mevrouw Davy uit.

„En hij sprak de waarheid, mevrouw. Detective ben ik ook!" hernam Raffles glimlachend. „Detective ben ik zelfs in de eerste plaats — maar een van mijn grondbeginselen is altijd geweest, dat een waarlijk goed politiebeambte nog minstens twaalf andere ambachten of beroepen grondig moet verstaan! Ik ben geen beunhaas, dat mag ik gerust van mij zelf zeggen, ik zal verlof vragen, uw man te mogen onderzoeken — en dan zal ik u eerlijk mijn bevindingen mededeelen. Naar wat gij mij zooeven hebt medegedeeld, bestaat er kans, zelfs groote kans — dat uw man geneest!"

Mevrouw Davy slaakte een uitroep van innige vreugde, en het kind barstte in tranen uit, vloog op Raffles toe en greep zijn handen, terwijl het uitriep:

„O, mijnheer! Als gij dat voor mijn lieven vader zou kunnen doen, wij zouden u altijd zegenen!"

Ondanks zichzelf ontroerd, streek Raffles het kind over het volle blonde haar en zeide:

„Ik zal mijn best doen, kleine meid — maar nu moet je mij even met je mama alleen laten, want ik moet haar nog eenige vragen stellen."

Gehoorzaam ging het kind de deur uit en Raffles begon weder, nu met meer ernst nog dan te voren:

„Ik mag u de waarheid niet verbloemen, mevrouw. Ik heb zooeven in de rechtzaal uw uitroep gehoord, toen gij vreesde, dat uw man misschien geheimen van de bende zou verraden, die hij zich op dit oogenblik toch niet herinnert. Maar als hij ooit geneest, en hij is een moedig man, en naar zijn uiterlijk te oordeelen, is hij dat ook werkelijk — dan zal hij zeker niet aarzelen te spreken, en aan de politie mededeelen, wat hij weet! Maar — dat zou hem inderdaad in groot gevaar kunnen brengen, en daarom juist kom ik hier! Ik heb de bende vroeger reeds bestreden — ik behoor niet tot de officieele politie — als uw man aan mij alleen mededeelt, wat hij weet, dan zweer ik u dat dit tusschen ons zal blijven, en dat nooit een der leden der bende zal kunnen vermoeden, wie mij heeft ingelicht."

Met bleek gelaat had mevrouw Davy naar deze woorden geluisterd en nu riep zij haastig:

„Daarop moet ik ook stellig kunnen vertrouwen, mijnheer, want anders zou ik mijn man op mijn knieën smeeken, te zwijgen. Ik weet het — gij zult het egoïstisch vinden! Gij zult mij misschien verwijten, dat ik het belang van het algemeen doe achterstaan bij mijn speciaal belang — maar ik kan niet

anders! Ik heb mijn man innig lief, ondanks het ongeluk dat hem getroffen heeft — ja, daardoor misschien nog meer, — en ik zou het denkbeeld niet kunnen verdragen, dat hij de geheimen van de vreeselijke bende had verraden, waarvan hij zoo lang deel heeft uitgemaakt, zonder dat ik er iets van wist!”

„Hij heeft dit dus altijd voor u geheim weten te houden, mevrouw?” vroeg Raffles verwonderd.

„Ik heb er niets van geweten, tot op het tijdstip, dat ik van zijn arrestatie vernam!” riep de ongelukkige vrouw uit.

„Dan hebben wij hier weder te doen met het staaltje van die buitengewone sluwheid, waarvan sommige krankzinnigen menigmaal blijk geven,” zeide Raffles.

„Ik heb er wel op gelet, dat hij vaker uitging, dan vroeger, maar ik meende dan, dat hij naar zijn vrienden ging, of naar de club en daar ik hoopte, dat deze afleiding hem misschien zou genezen, zoo liet ik hem rustig begaan.”

„Ik moet u ook deze vraag stellen mevrouw — is het u nooit opgevallen, dat uw man ook des nachts uit bleef?”

„Dat is driemaal gebeurd, mijnheer! In de laatste twee maanden en hij had er altijd een gegrond motief voor aan te voeren.”

Raffles had zijn pet reeds weder gegrepen. Hij stond nu op, maakte een onberispelijke buiging voor de vrouw van William Davy en zeide:

„Ik mag u thans niet langer ophouden, mevrouw — voorloopig weet ik genoeg. Gij geeft mij dus verlof om uw man te onderzoeken?”

„Van ganscher harte, mijnheer Hudson.”

„Ik mag u dan zeker wel aanstonds het resultaat van mijn bevindingen komen mededeelen?”

„Maar ik moet u dan nog zeggen, mijnheer, dat ik de minuten zal tellen, die er zullen verlopen tot dat gij terug keert,” riep mevrouw Davy uit. „Ik reken er op, dat ge mij zoo spoedig mogelijk bericht zendt en uw bezoek zal mij altijd welkom zijn!”

„Dan neem ik nu afscheid van u, mevrouw, maar wacht... het zou misschien goed zijn, als ge mij een briefje medegeeft, voor den directeur der gevangenis, want het zal mijn verzoek steunen, om den arrestant te mogen onderzoeken.”

„Neem dan nog even plaats mijnheer — ik zal het aanstonds schrijven.”

En haastig wierp Mary Davy eenige woorden op het briefpapier, dat zij voor zich had gelegd op het blad van de kleine schrijftafel, die dicht bij een der ramen stond.

Zij overhandigde Raffles het briefje, en zeide:

„Ziedaar mijnheer — ik ben er zeker van, dat de directeur u nu wel toegang zal verschaffen tot mijn ongelukkigen man.”

„Dan ga ik nu heen, mevrouw, en ik hoop van ganscher harte, dat ik u reeds morgen gunstige berichten kan mededeelen.”

En hiermede nam hij afscheid, om snel te doen, wat hij zich had voorgenomen.

Hij begaf zich haastig naar het huis in de 43ste straat, schreef daar vlug een briefje voor Charles, ingeval deze mocht terug keeren, voor hij zelf zijn taak zou hebben volbracht, en begon zich toen met de grootste zorg te vermommen.

Voor er een half uur verlopen was had de arbeider plaats gemaakt voor een eerwaardig man met wit haar en een statigen witten baard, een grooten bril op den neus en gekleed in lange zwarte jas, waardoor hij reeds door zijn uiterlijk den geneesheer verried.

Hij wapende zich met een van de talrijke visitekaartjes, die ten allen tijde een deel van zijn „arsenaal” vormden, greep zijn hoed een wandelstok met ivoren knop en verliet het huis weder door den tweeden uitgang.

Twintig minuten later zette de huurauto hem af voor het huis van bewaring, en weer enkele minuten later stond hij voor den directeur, een rijzig man, met een streng, maar niet onvriendelijk gelaat, en stelde hem den brief ter hand, dien mevrouw Davy hem als introductie had meegegeven.

De directeur las den brief door, keek den gewaanden geneesheer eens aan en zeide toen:

„Ik heb er geen bezwaar tegen, dokter, wanneer gij den beklagde onderzoekt — natuurlijk onder deugdelyk toezicht. Ik moet er u echter aan herinneren, hoe ook de uitslag van uw onderzoek moge zijn, dit geenszins zal kunnen influenceeren op het rapport van den gerechtsgeneesheer!”

„Dat begrijp ik volkomen, directeur,” hernam de gewaande geneesheer glimlachend, „dat is ook mijn doel niet.”

„Ik moet u ook nog zeggen, dat gij thans juist toevallig Dr. Birdsley, den huisdokter van den beklagde, bij hem zult aantreffen!”

„Maar dat treft uitstekend,” riep Raffles uit. „Hij zal mij dan misschien eenige nuttige

inlichtingen kunnen geven. Ik stel zeer veel belang in dergelijke gevallen — en collega Birdsley zal zeker niet onwillig zijn, om mij eenige inlichtingen te geven!”

De directeur drukte op een electrischen schelknop.

Er trad een gevangenisbode binnen, tot wien de directeur de woorden richtte:

„Breng dezen heer aanstonds naar de cel van nummer 93 — mijnheer is geneesheer en ik heb hem verlof gegeven, den gedetineerde te onderzoeken.”

HOOFDSTUK IV.

IN DE CEL.

Geleid door den bode, begaf Raffles zich allereerst naar een vertrek, waar de cipers gewoonlijk bijeen zaten, wanneer zij geen dienst hadden en waar de bode den sleutel moest gaan halen van de cel van no. 93.

Toen moest hij een aantal sombere gangen door, die hol weerklonken onder de voetstappen van de twee mannen en eindelijk hield de bode stil voor een stalen deur waarin een kleine getraliede Judas.

De bode wierp een blik door het kijkgat met zijn veelbeteekenenden naam, en wendde zich tot den gewaanden geneesheer met de opmerking:

„Dr. Birdsley is nog binnen, dokter!”

„Dat treft juist goed mijn vriend — ik wilde gaarne eenige woorden met mijn collega wisselen.”

De sleutel knarste in het slot. De deur ging open, Raffles trad binnen en de deur werd achter hem gesloten, terwijl de bode er voor post vatte.

Op de breede harde bank in een donkeren hoek van de cel, welke slechts licht ontving door een hoog geplaatst klein en stevig getralied venster, zat een man met het hoofd in de handen, die ternauwernood opkeek, toen hij iemand hoorde binnen komen.

Voor hem stond een grijsaard met gebogen rug en blijkbaar zeer bijziende, want hij knipperde voortdurend met zijn oogen, en kwam op het gerucht van de deur vlak voor Raffles staan, om zijn gelaatstrekken te kunnen onderscheiden.

„Wie komt ons hier storen?” vroeg deze heer tamelijk toornig, terwijl hij Raffles door zijn gouden lorgnet bekeek.

„Neem mij niet kwalijk!” kwam Raffles glimlachend. „Ik heb waarschijnlijk het genoeg, met Dr. Birdsley te spreken.”

„Ja, mijnheer, die ben ik. Mag ik weten, of gij de advocaat van mijn patient zijt?”

„Dat ben ik niet, dokter — ik mag mij slechts een collega van u noemen,” antwoordde Raffles.

Deze mededeeling scheen Dr. Birdsley niet bepaald aangenaam te treffen, want hij bromde iets in zijn langen baard, dat niet zeer vriendelijk klonk, en eindelijk kon Raffles de woorden verstaan:

„Hoe komt het, dat men mij al die geneesheeren op mijn dak zendt. Denkt men soms, dat ik gek of blind ben geworden?”

Hij wendde zich nu rechtstreeks weder tot Raffles en hernam:

„Mag ik vragen, collega, of gij hier door den rechter van instructie zijt gezonden?”

„Volstrekt niet — ik kom slechts uit eigen instigatie hier! Ik wil er mij wel voor wachten, collega, uw buitengewone bekwaamheid in twijfel te trekken en ik werd dan ook slechts gedreven door mijn beroepsmatige weetgierigheid! Het geval van mijnheer Davy kwam mij zeer merkwaardig voor, en daar ik een speciale studie gemaakt heb van dergelijke ziekten, die het gevolg zijn van een zware kwetsuur — zoo heb ik verlof gevraagd en gekregen, om dezen heer eens te onderzoeken!”

Birdsley bromde nog iets in zichzelf na, maar hij maakte toch plaats voor Raffles, die dadelijk daarop op dezelfde bank ging zitten, waarop de arrestant reeds had plaats genomen, en die op het hooren van zijn stem langzaam het hoofd had opgeheven, om zijn blikken op den gewaanden geneesheer te vestigen.

Raffles keek hem geruimen tijd aandachtig aan en begon toen zijn onderzoek.

„Buk uw hoofd eens,” verzocht hij op zachten toon.

Ondanks zichzelf gehoorzaamde Davy.

Raffles begon zorgvuldig de geheele oppervlakte van den schedel af te tasten, en raakte met de toppen van de vingers alle verhevenheden, bulten en knobbels aan.

„Zie mij nu eens aan en doe uw oogen zoover mogelijk open,” verzocht hij toen.

Davy deed wat hem gevraagd werd en Raffles bekeek met de grootste aandacht door zijn vergrootglas het wijd geopende oog, het eenigszins parelmoerachtige wit en de wijde pupil.

Hij onderzocht zelfs de keel, de neusholten, liet Davy diep adem halen, waarbij hij zijn hoofd op zijn borst legde, en stelde hem een aantal vragen, kort en duidelijk.

Dokter Birdsley stond eenigszins ongeduldig terzijde en slingerde zijn gouden lofgnet aan het koordje om zijn wijsvinger heen en weer.

Blijkbaar begreep hij niet veel van de methode van zijn vermeenden collega.

Toen hij gereed was, wendde Raffles zich glimlachend tot Birdsley en vroeg:

„Zoudt gij mij willen zeggen, wat gij van dit geval denkt?”

„Wel, het is zoo duidelijk als glas!” antwoordde de geneesheer brommend. „Het is cretinisme, in zwakke graad, gepaard gaande met periodiek verlies van het geheugen, sterk verminderd verantwoordelijkheidsgevoel, en vlagen van melancholieke depressie! De rechter, die mijn patient zou durven veroordeelen, zou zelf waard zijn, tien jaren in Sing Sing te worden opgesloten.”

„Dienaangaande ben ik het volkomen met u eens, collega,” riep Raffles uit. „Geloofst gij, dat mijnheer Davy te genezen is?”

Dr. Birdsley wendde zijn blik naar den arrestant, die alweder met het hoofd tusschen de handen terneder zat, blijkbaar geheel onverschillig voor hetgeen er om hem heen gebeurde, nam Raffles toen een weinig terzijde en zeide op zachten toon:

„Voor zoover ik kan inzien is genezing volkomen buiten gesloten.”

„Hoe denkt gij over een operatief ingrijpen?”

Birdsley speelde zenuwachtig met zijn lofgnet en antwoordde toen, na eenige aarzeling:

„Luister eens collega — ik wil volkomen eerlijk zijn — ik acht het niet geheel en al onmogelijk, dat wellicht door een operatie, die echter niet zonder gevaar zou zijn, verbetering in den toestand teweeg zou worden gebracht. Ik

zelf echter zal er mij wel voor wachten, daartoe over te gaan, want ik ben niet jong meer — mijn hand is onvast en daarenboven ik volg reeds sedert jaren niet meer hetgeen er op ons gebied is uitgedacht en uitgevonden. Tenslotte — ik ben nimmer chirurg geweest, slechts heelmeester.”

Raffles had aandachtig toegeluisterd, niet wetend, of hij zich boos zou maken over dezen ouden man, die nog altijd het beroep van geneesheer uitoefende, ofschoon hij oud en op was, dan wel medelijden met hem zou hebben, omdat hij blijkbaar genoodzaakt was, nog altijd een beroep uit te oefenen, dat hem reeds lang boven het hoofd was gegroeid.

Na eenigen tijd van stilzwijgen hernam dokter Birdsley:

„Gijzelf collega — gelooft gij, dat mijn patient baat zou vinden bij een operatie?”

Raffles had het hoofd afgewend, toen hij antwoordde:

„Misschien. Ik durf het niet met zekerheid zeggen. Maar in ieder geval hier mag hij niet blijven, want het vertoeven in deze sombere, nauwe cel zou zijn toestand zeer spoedig doen verergeren, ja misschien de waanzin in hem wakker roepen, die nu nog latent in hem sluimert.”

„Dat heb ik ook gedacht, collega,” riep dokter Birdsley uit. „Het is onze plicht dit aan den directeur der gevangenis, maar vooral aan den president van de rechtbank mede te deelen. Gij zijt zeker een vriend van mevrouw Davy?”

„Ik hoop tenminste, dat ik mij zoo noemen mag, collega. Mijn naam is Hudson — ik ben zeker, dat gij wel nooit van mij gehoord zult hebben.”

„Om u de waarheid te zeggen —” begon Dr. Birdsley, die blijkbaar in zijn geheugen zocht, of hij den naam niet eens gehoord had.

„Geef u maar geen moeite, collega,” viel Raffles hem glimlachend in de rede. „Ik woon nog slechts zeer korten tijd te New York en ik heb nog slechts weinig naam gemaakt op het speciale gebied hetwelk ik mij gekozen heb.”

Hij trad nu weder op Davy toe, legde hem de hand op den schouder en zeide:

„Wij zullen alles doen, mijnheer Davy, om u hier weg te halen.”

„Dat hoop ik, mijnheer, ik vrees dat ik hier spoedig gek zou worden!” zei Davy op doffen toon.

„Gij moogt volstrekt niet toegeven aan uw sombere gevoelens,” hernam Raffles haastig.

„Dat zou uw toestand slechts verergeren. Heb nog slechts een paar dagen geduld — zoodra het rapport van de gerechtsgeneesheeren geheel voltooid is, zal men u van rechtsvervolging moeten ontslaan en dan zullen wij wel verder zien.”

Hij drukte Davy krachtig de hand en richtte zich toen weder tot Birdsley met de woorden :

„Wij moesten, dunkt mij, uw patient thans alleen laten, collega — rust is het beste voor hem.”

Birdsley nam nu ook afscheid van hem en een oogenblik later stonden de beide heeren weder in de breede gang, terwijl achter hen de zware stalen deur met een dreunend geluid weder dicht viel.

Zij hadden nog geen woord gewisseld, toen zij reeds weder buiten de gevangenis stonden, maar nu riep Raffles uit :

„Ik ben er zeker van, dat Davy twee levens leidt — dat hij volstrekt niet weet wie hij is, of wat hij vroeger gedaan heeft, wanneer een aanval hem in zijn macht heeft ! Hij doet dan dingen, welke hij zich later volstrekt niet, of slechts vaag kan herinneren.”

„Zoo heb ik er ook over gedacht, collega,” gaf Dr. Birdsley te kennen.

„Geloofst gij misschien, dat zij hem in een krankzinnigengesticht zullen opsluiten ?”

„Er bestaat tenminste kans op !” antwoordde Birdsley op droevigen toon. „Misschien zal hij eenige maanden in observatie moeten blijven — tenzij er door zijn advocaat krachtig wordt opgetreden.”

„Zijn pleitbezorger zou kunnen aanvoeren, dat een eenzame opsluiting zijn toestand slechts zal kunnen verergeren, en als hij dat zeide, zou hij mij stellig aan zijn zijde vinden,” riep Raffles uit. „Hij zou verder te berde kunnen brengen, dat het veel beter zou zijn, hem aan de hoede van zijn echtgenoot toe te vertrouwen, die hem nu wel nooit meer uit het oog zal verliezen en goed zal toezien, dat hij niet opnieuw in handen van de bende valt.”

„Dat is een zeer gegronde opmerking, welke gij daar maakt,” riep Birdsley uit. „En als gij mijn hulp wilt aanvaarden — dan kunt gij over mij beschikken.”

Hij haalde een visitekaartje uit zijn zak, stak het Raffles toe, en vervolgde :

„Hier hebt gij mijn adres — als gij mij soms wenscht te spreken, kunt gij mij na zes uur 's avonds steeds thuis treffen. Ik moet u nu verlaten, want ik heb nog veel te doen.”

Birdsley stak Raffles de hand toe, en daarop stapte hij in de kleine auto, die op eenigen afstand stond te wachten.

Raffles keek hem na en zeide in zichzelf :

„Een brave man — maar een weinig te oud voor zijn moeilijk beroep ! Hij schijnt blijkbaar in het geheel niet op de hoogte te zijn van de vorderingen, welke de wetenschap in de laatste jaren gemaakt heeft en hij schijnt zelfs nooit van trapanatie gehoord te hebben ! Het denkbeeld om een schedeldek te openen alleen zou den goeden man al kippenvel bezorgen.”

Hij raadpleegde zijn horloge en vervolgde zijn alleenspraak :

„Charles kan nu misschien wel reeds terug zijn van zijn onderzoekstocht, wij zullen in ieder geval maar eens naar huis gaan.”

Hij riep een taxi aan en gaf den chauffeur het adres in de 43rd street op.

Tot zijn blijdschap trof hij Charles daar aan, die nog geen vijf minuten geleden was terug gekeerd van zijn achtervolging.

De beide vrienden drukten elkander de hand en daarop vroeg Raffles aanstonds :

„Heb je zijn adres gevonden ?”

„Ja, ik weet waar een van de kerels woont — in de Lafayette street, een tamelijk verdacht straatje in de buurt van de haven, in de voorstad Brooklyn.”

„Prachtig dan is onze dag goed besteed !” riep Raffles vroolijk uit.

En hierop deelde hij Charles mede, hetgeen hij zelf verricht had ten huize van William Davy en in de gevangenis.

Charles had aandachtig naar zijn verhaal geluisterd en zeide nu :

„Ge gelooft dus, dat die man niet aansprakelijk kan worden gesteld voor hetgeen hij gedaan heeft.”

„De rechter, die hem daarvoor aansprakelijk zou durven stellen zou zelf krankzinnig zijn !” riep Raffles uit, „er is geen sprake van of Davy is ontoerekenbaar voor zijn daden.”

„Er bestaat dus kans, dat zij hem spoedig op vrije voeten zullen stellen.”

„Als ik er iets aan kan doen, dan zal dit reeds morgen het geval zijn !” kwam Raffles. „Ik zal mij aanstonds tot den president van de rechtbank wenden of liever, ik zal het door Birdsley laten doen, een brave oude sukkel die klaarblijkelijk niet veel weet van het ziektegeval van den man, dien hij toch zooveel jaren

kan geobserveerd hebben! Want hij heeft natuurlijk meer gezag bij den president dan een zekere dokter Hudson, van wien hij waarschijnlijk nooit zou hebben gehoord. Hij moet het goed laten uitkomen, dat Davy ten onder gaat als men hem in een gesticht ter observatie opsluit. Dat zou zijn dood kunnen beteekenen en in ieder geval zou het zijn toestand zeer verergeren! Ik vrees dat hij er volslagen krankzinnig vandaan zou komen!”

„Maar Edward. Is de ongelukkige dan volslagen ongeneeslijk?”

„Neen, Charles, dat is hij niet!” hernam Raffles op ernstigen toon. „Integendeel, nadat ik hem grondig heb onderzocht ben ik tot de overtuiging gekomen, dat een operatie — een betrekkelijke onbeteekenende operatie — hem geheel zou kunnen genezen en hem zijn geheugen en zijn moreel evenwicht weer zou kunnen terug geven.”

HOOFDSTUK V.

DE OPERATIE.

Er waren twee dagen verlopen sedert het bezoek van Raffles in de gevangenis.

Hij had, bijgestaan door Dr. Birdsley en een advocaat, aanstonds alles in het werk gesteld, om den beklagde in vrijheid te krijgen en het was hem ook gelukt.

De gerechtsgeneesheeren hadden hun rapport ingeleverd en daaruit bleek overduidelijk, dat de beklagde geenszins aansprakelijk kon worden gesteld voor zijn daden, daar hij leed aan intermittente paranoia, sterk verminderd verantwoordelijkheidsbesef en periodieke verzwakking van het geheugen.

En tot geluk van Davy kwamen deze geneesheeren tot de conclusie, dat het voor den beklagde uiterst nadeelig zou zijn, hem in een gesticht op te sluiten.

Twee van de heeren waren tenslotte van oordeel, dat wellicht een operatief ingrijpen genezing zou kunnen brengen, maar dit was slechts bij wijze van noot geheel onder aan het rapport toegevoegd, als minder ter zake dienende.

En zoo keerde William Davy den derden dag nadat hij bezoek had ontvangen van Birdsley en van den hem onbekenden geneesheer, in zijn woning terug, waar zijn vrouw zich weenend aan zijn borst wierp.

Zelfs deze drie dagen van eenzame opsluiting hadden Davy veranderd, want hij was bleek en zeer neerslachtig, zijn oogen stonden wild, en zijn gedachten dwaalden klaarblijkelijk herhaalde malen af.

Maar hij kon nog geen kwartier binnenshuis zijn, of reeds liet de gewaande dokter Hudson zich aandienen.

Raffles had zijn man namelijk niet uit het oog verloren en zoodra de auto was voorgereden, die Davy van de gevangenis naar zijn

woning moest overbrengen, volgde hij het voertuig, om dadelijk bij de hand te zijn, als Davy soms het huis mocht willen verlaten, na er eenmaal te zijn binnen getreden, gedreven door een onweerstaanbare macht, die hem noopte dingen te doen, waarvan hij onder normale omstandigheden een afschuw moest hebben.

De oude bediende herkende hem dadelijk en scheen in hem een vriend te zien, want hij geleidde hem aanstonds naar de onvangkamer, waar een oogenblik later Davy met zijn vrouw gearmd binnen trad.

Na een buiging te hebben gemaakt voor de vrouw des huizes, trad Raffles op Davy toe, bleef vlak voor hem stil staan, en vroeg:

„Herkent gij mij nog, mijnheer Davy?”

De ander keek hem eenige oogenblikken strak aan en wreef zich met een vaag gebaar over het hoofd, scheen met moeite na te denken en antwoordde toen op een zonderling veranderden toon:

„Neen, mijnheer, ik kan mij niet herinneren, dat ik u ooit gezien heb!”

En hij wendde zich van den bezoeker af om in een album te gaan bladeren dat op een kleine tafel lag, dicht bij het raam, zonder zich verder om den vreemdeling te bekommeren.

Maar mevrouw Davy nam Raffles ter zijde en zij zeide op bekommerden toon:

„Zooals hij nu is, was hij altijd als hij scheen te geraken onder den invloed van een macht, waarvan ik den aard pas dezer dagen hebben leeren doorzien. Hij werd dan plotseling onrustig, zijn oogen flakkerden zonderling, zelfs zijn stem veranderde — en dan vertrok hij, soms zelfs zonder afscheid van mij te nemen! Nu pas begrijp ik, wat hij dan ging doen — mijn arme man!”

„Ik acht het volstrekt noodzakelijk, mevrouw, dat er onmiddellijk wordt ingegrepen!” zeide Raffles nadrukkelijk, „het verblijf in de gevangenis heeft hem geen goed gedaan — hij is er door achteruit geraakt. Wilt gij mij toestaan, dat ik met een anderen geneesheer overga tot een operatie, welke groote kans zal opleveren, dat uw man weder geheel en al normaal wordt?”

Mary Davy greep de beide handen van Raffles en haar bleek gelaat vertrok krampachtig, toen zij op een heeschen fluisterton antwoordde:

„Als gij daarin werkelijk zoudt slagen, mijnheer — dan zou ik niet weten, hoe ik u mijn innige danbaarheid zou moeten betuigen!”

„Ik zou die dankbaarheid ook niet kunnen aanvaarden, mevrouw,” hernam Raffles glimlachend, „want gij moet u toch herinneren, dat mijn beweegredenen niet enkel menschevriende zijn, tenminste niet in den zin, dien gij er aan zult hechten. Mijn oorspronkelijk plan was, de geheimen van de bende te doorvorschen — en ik weet zeker, dat uw echtgenoot mij daarbij zou helpen, wanneer hij slechts weder normaal was. Ik mag er namelijk niet op rekenen, dat hij mij in zijn huidigen toestand iets van waarde zou kunnen mededeelen.”

„Doe wat gij het beste acht, mijnheer, maar ik smeed u, laat het geheim blijven! Denk u eens in mijn toestand. Hoe vreeselijk zou het voor mij zijn, wanneer ik mijn man inderdaad terug kreeg, zooals hij vroeger was, en die ellendelingen zouden mij hem dan weder ontrooven!”

„Ik herhaal u nogmaals, mevrouw, dat wij alles in het werk zullen stellen opdat het geheim van uw man ongeschonden zal blijven, ik zal het zeker niet verraden! Dat bezweer ik u.”

„Maar dan loopt gij zelf ernstig gevaar mijnheer!”

„Dat is van minder belang mevrouw — dat hoort zoo bij mijn beroep,” hernam Raffles met een vagen glimlach. „Maar sta mij nu toe, dat ik mij weder met uw echtgenoot bezig houd.”

Raffles begaf zich opnieuw naar Davy, die schijnbaar doelloos uit het raam zag, bestudeerde zijn trekken en vooral zijn oogen met de grootste aandacht, bewoog snel een brandende lucifer voor zijn gelaat heen en weder, lette daarbij goed op het flakkeren van zijn blik, en richtte zich toen weder op met de woorden:

„Mevrouw, morgen reeds zullen wij tot de operatie overgaan. Er mag niet langer worden getalmd. Ik zal een geneesheer in consult roe-

pen, maar ik verzoek u, wel te willen bedenken, dat ik slechts voor u de detective blijf — ik heb zeer afdoende redenen, om in zijn oogen niets anders te zijn dan een collega.”

„Ik zal mij zelf niet verraden, dokter!” hernam Mary Davy met een droevigen glimlach.

„Zeg eens — is de operatie zeer gevaarlijk?”

„Ik mag u niet bedriegen, mevrouw — zij is in ieder geval niet van gevaar ontbloot, maar er zijn zeer veel kansen, later wij zeggen, negentig op de honderd, dat alles voortreffelijk afloopt.”

„Dan moet het gewaagd worden!” riep Mary Davy vastberaden uit. „Liever alles getrotseerd, dan dat mijn arme man nogmaals zou moeten bloot staan aan de vreeselijke gevaren, welke hij heeft geloopt door zich bij die afschuwelijke bende aan te sluiten. Ik huiver als ik er aan denk, wat er geschied had kunnen zijn, als hij eens bij een of andere inbraak overvallen was! En het is zeker louter toeval, dat hem niets wedervaren is, bij den overval in het Manhattan Building.”

Raffles had reeds weder zijn hoed en stok gegrepen en zeide nu op fluisterenden toon:

„Gij moogt uw man in geen geval ook maar een seconde uit het oog verliezen. Als hij het huis wil verlaten, streef hem dan niet tegen, maar blijf eenvoudig aan zijn zijde, alsof dat zoo was afgesproken, zonder u bepaald op te dringen, want het moet tot iederen prijs vermeden worden, dat hij in woede geraakt. Dit zou den waanzin tengevolge kunnen hebben, die thans nog sluimerende bij hem is! In het ergste geval zoudt gij nog een vriend kunnen medenemen, die veel invloed op hem heeft!”

„Ik zal uw raad volgen, dokter! Wanneer kan ik uw bezoek verwachten?”

„Morgenochtend om negen uur, mevrouw!”

En hiermede nam Raffles afscheid.

Terwijl hij in de huurauto, welke hij had aangeroepen, naar de 43rd street reed, dacht hij na over alles, wat er geschied was.

Vrees voor de operatie koesterde hij volstrekt niet.

Raffles had vele jaren voor hij zijn tegenwoordige loopbaan begon, eerst als medisch student, vervolgens als semi arts, de geheimen van de medische wetenschap doorvorscht en sindsdien had hij zich steeds onledig gehouden met de studie van de allernieuwste geneesmethoden — en de uitkomst daarvan had hij meestal ten goede doen komen aan de armen en de ongelukkigen, die geen geld hadden te missen om een specialiteit te betalen.

Vooral met de zielsziekten en allerlei verwondingen had hij zich in de laatste jaren bezig gehouden, deze zonderlinge man, voor wien bijna geen enkel gebied der menschelijke wetenschap geheimen had.

Reeds menigmaal had hij een operatie verricht, zonder dat zijn hand ook gebeefd had en met een kennis van het menschelijk lichaam die een professor verbaasd zou hebben doen staan.

Wat de geneesheer betreft, wiens hulp hij zeide te zullen inroepen, hij dacht er niet aan, een echten dokter in de zaak te betrekken!

Charles Brand zal voortreffelijk geschikt zijn, om die rol over te nemen, want hij was in den loop der jaren een bijzonder handig assistent geworden, die Raffles herhaalde malen had bijgestaan en die niet verbleekte of sidderde bij het zien van bloed, of het aanleggen van een verband om een beenstomp, of een zwaar gewond hoofd.

Hij zou aan den jongen man een voortreffelijk helper hebben en het eenige bezwaar was, hoe hij aan de noodige chirurgische instrumenten moest komen!

Maar ook daarover dacht hij niet lang na — hij zou ze eenvoudig koopen en als er niet aanstonds voorradig was, wat hij noodig had — dan zou hij ze — nog eenvoudiger — stelen!

Tot dit uiterste behoefde hij echter ditmaal niet over te gaan, want na eenig zoeken vond hij in een grooten instrumentenwinkel juist wat hij noodig had.

Hij kocht deze instrumenten nog voor hij het huis in de 43rd street bereikt had en trad met een groote trousse beladen het vertrek binnen, waar Charles hem wachtte.

Het liep toen juist tegen het luncheon en de jonge man, bijgestaan door Henderson, had den morgen gebruikt om een nader onderzoek te doen naar den man, dien hij eenige dagen geleden had moeten volgen en die toen verdwenen was in een huis van de Lafayette street. Veel bijzonders wist hij echter niet mede te deelen — en hij scheen het feit, dat hij den man het laatst in de buurt van Davy's huis had zien rondzwerven, van zeer weinig gewicht te achten.

Raffles dacht daar echter anders over, ofschoon hij voorloopig aan den jongen man nog niets liet blijken.

Hij stelde hem slechts op de hoogte van zijn plannen voor den volgenden morgen en alhoewel Charles het groote gevaar begreep, waaraan Raffles zich bloot stelde, ingeval de operatie mocht mislukken, aarzelde hij toch geen se-

conde, want ook hij begreep, dat het gewaagd moest worden, niet alleen in het belang van Davy zelf, maar ook in dat van zijn vrouw, zijn kinderen, maar niet in 't minst in dat van Raffles, die uit zijn mond nadere bijzonderheden hoopte te vernemen betreffende de bende van het Kwade Oog.

Hij twijfelde er geen oogenblik aan, of Davy zou niet aarzelen, hem van alles op de hoogte te stellen.

Mocht hij echter liever de officieele politie in den arm nemen, dan zou Raffles zich ook daarin schikken — de hoofdzaak was immers, dat er snel en krachtig aan de bende van het Kwade Oog een slag werd toegebracht, welke haar voor goed den nek zou breken.

En zoo werd alles voor de operatie van den volgenden dag in gereedheid gebracht.

De instrumenten werden met de grootste zorg door Charles gedesinfecteerd, de jonge man zorgde voor twee operatiejassen, en den volgenden morgen reden zij tezamen in een huurauto naar het fraaie huis, waar mevrouw Davy reeds vol smartelijk ongeduld verbeidde.

Zij ontving de beide heeren in de groote ontvangkamer, welke Raffles reeds kende en daar stelde deze Charles aan haar voor als Dokter Wilson, die hem behulpzaam zou zijn bij de operatie.

En Charles maakte een zeer gunstigen indruk met zijn hoog voorhoofd, zijn prachtig onderhouden blond haar en zijn glinsterenden gouden bril.

„En zeg mij nu eens, mevrouw,” beval Raffles, „of gij uw man reeds hebt voorbereid en of hij zich niet verzet tegen het denkbeeld van een operatie.”

„Niet in het minst, dokter!” antwoordde Mary Davy. „Hij had gisteren een helder oogenblik, dat geruimen tijd aanhield, en dat zelfs nu nog voortduurt! Ik stelde hem toen de vraag, ik vertelde hem alles en hij stemde er vredig in toe. Het deed hem zelfs leed, dat het niet gisteren kon gebeuren!”

„Zooveel te beter, mevrouw! Laten wij dan maar aanstonds aan het werk gaan. Wanneer de operatie plaats heeft gedurende een oogenblik van helderheid van uw echtgenoot dan is de kans op welslagen reeds weder heel wat grooter!”

„Dan zal ik u aanstonds bij hem brengen — hij is in zijn werkkamer!”

En het drietal verliet het vertrek en begaf zich naar de fraai ingerichte werkkamer, waar zij Davy aantroffen, gezeten voor zijn schrijftafel en die eenige brieven schreef.

Hij keek om bij het opengaan van de deur, maakte haastig den brief af, waaraan hij bezig was, stond toen op, kwam glimlachend naar de beide mannen toe en zeide, terwijl hij hen beurtelings de hand drukte:

„Mijn vrouw heeft mij alles reeds medege-deeld, en zij zal u wel reeds op de hoogte hebben gebracht van mijn voornemen, om mij aan de operatie te onderwerpen!”

„Dat doet mij genoegen, mijnheer Davy!” kwam Raffles glimlachend. „Hoe is het met u sedert ik u in de gevangenis zag?”

Raffles begreep aanstonds dat hij gevaarlijk terrein betreden had, want met een snelle beweging bracht Davy de hand aan het hoofd en scheen ingespannen na te denken. Toen zeide hij:

„Ik kan mij niet herinneren, dokter, dat ik u daar gezien heb!”

„O, het heeft niets te beteekenen!” hernam Raffles haastig.

Hij begon spoedig over een ander onderwerp en vervolgde:

„Wij moesten dunkt mij maar spoedig overgaan tot de gewichtige zaak, mijnheer Davy. Wilt gij zoo goed zijn, ons naar uw slaapvertrek te vergezellen?”

„Ik ben tot uw dienst, dokter!”

Allen begaven zich nu naar het slaapvertrek en nadat mevrouw Davy zich verwijderd had, ontkleedde Davy zich en legde zich te bed.

Charles en Raffles hadden intusschen hun witte operatiejassen aangetrokken en de eerste had de instrumenten al ontpakt en handdoeken, pluksel en allerlei verbandmiddelen gereed gelegd.

Vervolgens maakte hij een chloroformmasker gereed en daarop werd de oude bediende binnen geroepen, die de behulpzame hand moest bieden.

Maar op het oogenblik, dat Raffles op het bed toetrad richtte Davy den blik op hem en vroeg op zachten toon:

„De operatie is gevaarlijk, nietwaar mijnheer?”

„Ik wil u niet verhelen, mijnheer Davy, dat zij inderdaad niet zonder gevaar is.”

„Ingeval van een ongelukkigen afloop zult gij wel zoo goed zijn, mijn vrouw mede te deelen, dat ik de noodige schikkingen heb getroffen, er ligt een brief aan mijn notaris in het schrijfbureau.”

„Aan dergelijke dingen moogt ge op dit oogenblik volstrekt niet denken, mijnheer

Davy,” hernam Raffles. „Ga nu gerust liggen — wij beginnen aanstonds.”

Gehoorzaam liet Davy zich achterover vallen, en dadelijk drukte Charles hem behendig het chloroformmasker op het gelaat en zeide:

„Tellen als ik u verzoeken mag.”

En Davy begon te tellen, terwijl Charles als assistent zorgvuldig den polsslag naging en nu en dan den hartslag controleerde.

Al spoedig werd de stem van Davy zwakker en binnen dertien seconden had het bewustzijn hem begeven en was hij geheel onder den invloed van de narcose.

Raffles zette zich dadelijk aan zijn moeilijk werk.

Het daglicht stroomde vol naar binnen door de drie groote ramen waarvan de gordijnen zoover mogelijk terzijde waren geschoven.

Met bleek gelaat maar vast besloten om zich goed te houden stond de oude Henry, de bediende, gereed met een kom water, sponzen en een handdoek over den arm.

Raffles greep zijn instrumenten en zonder dat zijn hand een oogenblik beefde opende hij den schedel van den bewustelooze een weinig boven den slaap, waarbij ieder verkeerde snede den dood kon beteekenen.

Men hoorde in het vertrek niets anders dan het knarsend geluid van de zaag en het tikken van de groote pendule op den schoorsteenmantel en daarboven nu en dan het snuivend ademen van den ouden bediende, die bleeker dan een laken was geworden en zijn oogen van het schouwspel afwende, dat hem daar geboden werd. — De bleeke man op het bed met zijn gesloten oogen en wiens schedel daar geopend werd, met evenveel snelheid en gemak, alsof het een sigarenkistje ware!

Een uur verstreek.

Zaag en lancet, sonde en zilverdraad hadden hun werk gedaan.

De operatie was afgelopen.

Raffles waschte dadelijk zijn bebloede hand in de marmeren waschbak en reinigde zich zorgvuldig.

Toen wendde hij zich tot Henry, die op dit oogenblik meer dood dan levend scheen te zijn, en zeide glimlachend:

„Je kunt je nu wel verwijderen, goede vriend — en aan mevrouw gaan mededeelen, dat de operatie tot dusverre uitstekend verlopen is.”

De oude man slaakte een gesmoorden kreet van blijdschap en het had weinig gescheeld, of hij had zijn kom met water, dat nu rood gekleurd was, uit de sidderende handen laten vallen. Hij repte zich met knikkende knieën het

vertrek uit, om de blijde boodschap te gaan overbrengen aan zijn meesteres en daartoe behoefde hij niet ver te gaan — zij zat met doodsbleek gelaat, luisterend naar het minste gerucht in het aangrenzend vertrek, haar beide kinderen aan haar schoot.

Dadelijk sprong zij op om naar de ziekenkamer te snellen, maar Raffles, die op den drempel had post gevat, drong haar zachtjes terug, en zeide overredend:

„Gij moogt nu werkelijk nog niet binnen gaan mevrouw — uw man zal aanstonds wel

ontwaken uit zijn bewusteloosheid, en dan is het volstrekt noodzakelijk, dat hij door niets wordt afgeleid. Wij zullen nu aanstonds de gordijnen sluiten, zoodat er slechts een zwakke schemering in het vertrek heerscht. Zorg nu voor een goede verpleegster, dat is alles, wat er nu noodig is. Ik zal Uw man een drank voorschrijven en als hij dien trouw inneemt kan hij met zijn krachtig gestel en mits er zich geen complicaties voordoen, binnen veertien dagen weder op de been zijn.”

HOOFDSTUK VI.

MIJNEN EN CONTRAMIJNEN.

Er waren ongeveer twaalf dagen verlopen, sedert de operatie had plaats gehad en al dien tijd had Raffles geen dag laten voorbij gaan, zonder dat hij een bezoek had gebracht ten huize van den patient.

De vooruitgang van den zieke ging zijn verwachtingen te boven.

De wonde genas voortreffelijk, er hadden zich volstrekt geen complicaties voorgedaan en reeds op den twaalfden dag mocht de ziek het bed verlaten en werd hij voor het eerst in een rolstoel door den ouden, trouwen Henry naar den tuin gerold, waar hij met volle teugen de heerlijke met bloemengeur bezwangerde lucht inademde.

Zijn vrouw liep aan zijn zijde, met tranen van geluk in de oogen en hij hield haar kleine hand in de zijne geklemd.

Nu en dan wierp hij haar een blik vol liefde toe en na eenigen tijd zwiiggend te hebben genoten van zijn terugkeerende gezondheid en van het bloeiende leven om hem heen, begon hij:

„Het is mij, Mary, alsof ik droom! Het is mij alsof ik weder kind ben geworden — alsof ik een geheel nieuw leven ben ingetreden! Ik zie je lief gezicht en het komt mij voor, alsof ik zooeven den terugkeer ondervind van een lange reis, die vele jaren duurde.”

„Het is vreemd, Willy — je gebruikt bijna zelfde woorden van dien goeden dokter Hudson!” riep Mary Davy uit. „Hij zeide, dat je zulk een gevoel zoudt hebben, en dat het langzamerhand zou slijten — dat je geheugen zou terug keeren!”

„En hij heeft gelijk gehad, lieveling — want ik voel, dat het beter wordt met mijn hoofd, iederen dag beter, van het oogenblik af, dat ik voor het eerst mijn bewustzijn herkreeg.”

„De dokter zal wel aanstonds komen en het zal hem genoeg doen, dat hij je nu reeds in den tuin vindt!”

„Wij praten maar steeds over den dokter, en toch is hij eigenlijk detective!” zeide Davy glimlachend.

„Hij is een wonderlijk man!” hernam Mary nadenkend. „Ik geloof, dat hij alles kent en weet! Ik heb wel eens heel lang met hem gesproken en hij heeft mij steeds verbaasd door zijn ongewone kennis omtrent allerlei onderwerpen.”

„Dan is hij ook een detective zooals het zijn moet,” riep Davy opgewekt uit.

Al koutend ging het echtpaar den geheelen tuin rond, vrijuit pratend, want de oude Henry was als het ware een stuk van de familie geworden — en voor hem behoefde men zich waarlijk niet in te houden!

En juist waren zij weder in huis terug gekeerd, toen Raffles zich liet aandienen en met vreugde ontvangen werd.

Hij werd in de ziekenkamer gelaten en onderzocht daar Davy, die zich juist reeds ter bed had begeven, terwijl zijn vrouw toezag.

„Hoe vindt U den toestand van mijn man, dokter,” vroeg zij, toen Raffles met zijn onderzoek gereeds was.

„Ik ben buitengewoon tevreden, mevrouw — uw man gaat zeer snel vooruit, en over een paar dagen zullen wij hem het verband kunnen afdoen.”

„En — hoe is het met zijn denkvermogen,” voegde Mary er op zachten toon aan toe.

„Ook dat gaat snel vooruit, mevrouw! Gij zult tot uw verbazing zien, dat uw man van uur tot uur hoe langer hoe meer dingen invallen en dat zijn vreemde toestand als van iemand, die van een zeer lange reis terugkeert, zeer snel zal verdwijnen. Om hem niet te al zeer te vermoeien en niet aanstonds te veel van zijn krachten te vergen, moogt gij nog niet al te veel vragen — laat hem maar zelf los komen en praten! Wat de verpleegster aangaat — die kunt gij vandaag wel ontslaan!”

En na eenige woorden met de vrouw des huizes te hebben gewisseld, ging Raffles weder heen.

Toen hij twee dagen na dien laat in den middag weder terugkeerde, trof hij Davy in zijn werkkamer aan.

Nog nooit had hij zulk een wonderbaarlijke verandering gezien op het gelaat van een man, die op den rand van den waanzin had gestaan.

Het gezicht was voller geworden, de oogen hadden hun eigenaardigen flakkerenden glans verloren, de vermoeide trekken waren verdwenen, evenals de diepe rimpel, die dwars over het voorhoofd liep.

Davy stond op uit zijn stoel, wierp de pen neer, waarmede hij had zitten schrijven en trad den gewaanden detective met uitgestoken hand tegemoet.

Op zijn krachtig gelaat lag een uitdrukking van innige dankbaarheid, toen hij uitriep:

„Of gij in de eerste plaats detective of geneesheer zijt, aan u heb ik mijn weder gevonden geluk te danken, dokter!”

Raffles keek Davy aandachtig in de oogen en vond daar geen schijn of schaduw van waanzin meer!

„Ik geloof, mijnheer Davy —” begon hij glimlachend, „dat wij van dit oogenblik af den geneesheer kunnen uitschakelen en ons nu liever tot den detective zullen bepalen!”

„Zooals gij wilt, mijnheer! Mijn dankbaarheid zal er niet minder groot om zijn! Gij kunt mij vragen wat gij wenscht — en niets zal mij liever zijn, dan u een dienst te bewijzen! Maar voor wij daartoe overgaan — zeg mij, wat ik u schuldig ben!”

„Mijnheer Davy — als gij mij kunt helpen om een uiterst gevaarlijke bende boosdoeners onschadelijk te maken, dan zult gij mij beter betaald hebben, dan gij het ooit met geld zou kunnen doen!” zeide Raffles op ernstigen toon. „Begrijpt gij, waar ik over spreek?”

„Sedert een paar dagen begrijp ik het, mijnheer!” riep Davy uit. „Ik kan u niet zeggen, welk een wonderlijke gewaarwording het was, dat er zoo snel in mijn hersens gedachtenherinneringen kwamen oprijzen, die ik daarin in het geheel niet aanwezig wist! Het terugvinden van een snippertje papier, de aanblik van een bepaald voorwerp, bracht mij op hetzelfde oogenblik dingen te binnen, van welke bestaan ik vroeger niets geweten had — of liever meende te weten! Voorzichtig heeft mijn lieve vrouw mij een en ander medegedeeld en op dit oogenblik weet ik alles! Ik heb de bladen gelezen — ik weet, waarvoor ik terecht heb

moeten staan — ik weet ook, dat ik deel heb uitgemaakt van een verfoeilijke bende misdadigers! Ik zweer u echter, dat dat mijns ondanks is geweest!”

„Dat weet ik, mijnheer Davy! Gij behoeft u in het geheel niet te verontschuldigen,” kwam Raffles met een kalmeerend gebaar. „Gij zijt ziek geweest. Ziek naar den geest, en dat is alles! Gij hebt twee levens geleid en wanneer een aanval van het kwaad u vast greep, dan deed gij dingen, welke gij u later niet herinnerde! Maar ik wist evenzeer, dat die herinnering weder zou opdoemen, zoodra de operatie met goed gevolg beëindigd zou zijn.”

„Daarin hebt gij u niet vergist! Ik herinner mij nu alles weder — de minste bijzonderheden van wat ik deed in dien tijd — en gij behoeft mij slechts te ondervragen — ik wil u alles mededeelen — ik wil u helpen om die bende te bestrijden!”

Davy had dit laatste op vasten toon gezegd, terwijl hij de hand van Raffles opnieuw had gegrepen en die krachtig drukte.

„Ik wist wel, dat ik op u zou kunnen rekenen, mijnheer!” hernam Raffles. „Ik zal u echter niet lang vermoeien. Laat ik beginnen met te vragen, of gij u thans alles weder herinnert van hetgeen er met u is voorgevallen, toen gij ondanks uzelf lid waart van de bende van het „Kwade Oog”?”

„Nog niet alles, mijnheer — maar het voor-naamste is mij toch reeds te binnen geschoten.”

„Weet gij, op welke wijze gij voor het eerst in aanraking met die lieden zijt gekomen?”

„Dat moet geweest zijn op een avond, dat ik in Soho verdwaald raakte — op een wijze, welke ik mij nog altijd niet kan begrijpen. Mijn ziekte had toen reeds een aanvang genomen en ik moet gehandeld hebben, zonder dat ik er besef van had. In ieder geval kwam ik daar in aanraking met een aantal booswichten — ik heb hun namen genoteerd, althans de namen waaronder zij daar bekend waren en de politie zou niet anders behoeven te doen, dan hen te arresteeren, want ik heb bewijzen genoeg, dat zij schuldig zijn aan verschillende misdaden, en ernstiger dan inbreken alleen, dat verzeker ik u!”

„Dan zullen wij ons haasten, die namen aan de politie mede te deelen, mijnheer! En zeg mij nu eens, of gij wel eens in de woning van een of meer van die schurken zijn geweest.”

„Eenige malen! Ik weet mij zelfs zeer goed den naam van drie van die kerels te herinneren. Ook die zult ge genoteerd vinden op een stukje papier, met hun woonplaats er bij.”

Davy wees in de richting van zijn schrijfbureau, en vervolgde:

„Wanneer de politie deze drie schurken in handen weet te krijgen, dan is zij reeds heel wat verder! Voor zoover ik weet was dat drietal als het ware de besturende macht van de bende — natuurlijk met uitzondering van den oppersten chef, want dien had niemand ooit gezien!”

„Hoe komt het, dat zij u zooveel toevertrouwen,” ging Raffles voort.

„Zeer eenvoudig — zij beschouwden mij als volkomen ongevaarlijk!” kwam Davy schouderophalend. „Er was daar een dokter en die had mijn toestand spoedig genoeg doorzien — hij was er van overtuigd, dat ik volkomen onschadelijk was! Ik zou alles doen, wat zij mij bevalen en reeds eenige uren later zou ik daarvan het besef verloren hebben — mooier konden zij het niet wenschen en ik was voor hen veel waard, door de positie, welke ik in de maatschappij bekleedde en welke mij toegang gaf tot vele huizen en kringen, waar zij anders nimmer een voet zouden kunnen zetten.”

Raffles had zich intusschen reeds naar de schrijftafel begeven en nam daar het papier op, hetwelk Davy hem had aangewezen.

Maar toen ving zijn scherp oor eensklaps een flauw gerucht op, dat buiten het vertrek, op de breede gang, weerklonk.

Op de teenen loopend was hij met enkele sprongen bij de deur en rukte die open.

Hij keek snel naar links en naar rechts — en alles wat hij zag was het achterste gedeelte van een schoen, die snel achter een hoek van de gang verdween.

Raffles snelde er op toe, maar weder kwam hij te laat.

Toen hij den hoek van de gang bereikte was er van den persoon, aan wien deze schoen toebehoorde, niets meer te bespeuren en alles, wat Raffles had kunnen zeggen, was, dat de drager van het kledingstuk een man was geweest, want hij had duidelijk een gedeelte van de pantalon gezien.

Hij stamvoette van drift, keek langs de leuning van de smalle trap nog eens naar beneden en ging toen weder naar het werkvertrek van Davy terug, die hem met een verbaasden blik in zijn oogen ontving.

„Wat was er aan de hand, mijnheer Hudson,” vroeg hij.

„Ik hoorde iets aan de deur, mijnheer Davy — en toen ik ging kijken, kwam ik slechts tijdig genoeg om den hiel te zien van een man, die hier had staan luisteren!”

„Ons gesprek zou dus zijn afgeluisterd?” riep Davy verschrikt uit. „Maar dat zou zeer noodlottig zijn!”

„Gij hebt het ware woord gezegd, mijnheer Davy — dat zou inderdaad in de hoogste mate te betreuren zijn!”

Hij dacht even na en vervolgde toen:

„Hebt gij een groot personeel?”

„Zeven personen in het geheel!”

„Hoeveel mannen?”

„Vier — de butler, de huisknecht, mijn kamerbediende en een chauffeur.”

„Zijn die allen reeds lang in uw dienst?”

„Henry, mijn kamerbediende, reeds langer dan zestien jaar, maar alle overigen zijn nog niet lang in mijn dienst — de chauffeur het langst — ruim een jaar ongeveer!”

„Dat beteekent niet veel, mijnheer Davy!” hernam Raffles hoofdschuddend. „Gij zult het u misschien nog wel herinneren, uit de eerste periode van het Kwade Oog, dat er vooral onder het dienstpersioneel zeer gevaarlijke individuen scholen, brutale spionnen, wier taak het was, de woning van het aanstaande slachtoffer grondig te bestudeeren en alles voor den aanslag in gereedheid te brengen. En men kon hen moeilijk attrapeeren, want hun vak verstonden zij voortreffelijk en niemand zou op het denkbeeld zijn gekomen, dat zij iets anders konden zijn dan butlers, palfreniers, keukenmeisjes, kameniers, en zoo voort.”

„Maar hun getuigschriften waren uitstekend in orde, mijnheer Hudson!” riep Davy uit.

„Om die getuigschriften bekommer ik mij al heel weinig, mijnheer Davy!” hernam Raffles schouderophalend. „Gij hebt daar geen idee van, op welk een verbazend handige wijze dergelijke dingen worden gefabriceerd! Ik zou u uit mijn eigen ervaring dienaangaande wonderlijke staaltjes kunnen verhalen!”

„Gij denkt dus.... gij vermoedt....”

„Ik kan niet anders vermoeden, mijnheer Davy, dan wat het gezonde verstand mij ingeeft. Wij zijn zoeven beluisterd, dat staat als een paal boven water! En het spreekt vanzelf, dat dit gedaan moet zijn door iemand van het dienstpersioneel, of anders door iemand, die door een van de bedienden is binnen gelaten, en dat zou er natuurlijk voor ons de zaak niet gemakkelijker op maken!”

„Wat moeten wij nu doen, dunkt u?”

„Aanstonds afdoende maatregelen nemen! Het is duidelijk, dat uw leven gevaar loopt!”

„Geloof gij dat werkelijk,” riep Davy ontzet uit.

„Wij mogen er niet aan twifelen, helaas!”

antwoordde Raffles op ernstigen toon. „Vergeet niet, dat het reeds lang bij de bende bekend moet zijn, dat er iets met u geschied is — wat niet in het voordeel van de bandieten kan worden genoemd. Zij hebben overal hun spionnen, die hen omtrent alles inlichten, en er is maar zeer weinig, wat hun verborgen blijft vooral wanneer het een lid geldt, van wien zij zooveel voordeel konden trekken, als van u!”

„Maar wat moet ik dan doen,” riep Davy uit. „Ik ken hun methoden! Zij zouden in staat zijn, als zij wisten, dat ik hun geheimen verraden heb, tot sluipmoord over te gaan!”

„Daaraan behoeft gij geen seconde te twijfelen!” hernam Raffles, terwijl hij met somberen blik door het venster op straat keek.

Plotseling deed hij een paar stappen terug, en verborg zich half achter het tule gordijn.

Zijn scherpe blik had aan de overzijde van de straat een man ontdekt, wiens gelaat hem niet onbekend voor kwam — het was een lid

van de bende, met wien hij reeds vroeger te doen had gehad.

De man scheen teekens te maken naar een van de vensters, die boven het studeervertrek gelegen moest zijn.

Raffles bedacht zich niet, maar legde zijn vinger op de lippen en zeide op fluisterden toon:

„Verlaat het vertrek niet en blijf op luide toon doorspreken, alsof ik hier nog altijd aanwezig was!”

Hoewel zeer verbaasd, gaf Davy dadelijk aan dit verlangen gehoor en gedurende dien tijd opende Raffles voorzichtig de deur, ijde de trap op en bracht toen achtereenvolgens het oog voor de sleutelgaten van alle deuren der kamers die aan de voorzijde van de straat uitkwamen.

Toen hij door het sleutelgat van de derde deur keek, zag hij daar een man voor het venster staan, die met zijn armen teekens gaf.

Het was de huisknecht....

HOOFDSTUK VII.

DE MOORDAANSLAG.

Het was dienzelfden nacht omstreeks twee uur, en alles was stil in het groote huis van William Davy, toen vier gedaanten voorzichtig langs den lagen muur slopen, die den tuin van een zijstraat afscheidde, ternauwernood zichtbaar in de schaduw.

Bij de kleine tuindeur gekomen stonden zij stil en de voorste van de vier haalde zijn sleutel te voorschijn, paste dien even in het slot, en duwde daarop de deur behoedzaam open.

Als een schaduw gleden de vier gedaanten naar binnen en lieten de deur op een kier staan.

Daarop liepen zij over den rand van de grasperken of over het grind van het voetpad, behoedzaam naar de achterzijde van het huis.

Daarop stonden zij stil en een der mannen zeide, zoo zacht, dat het nauwelijks te verstaan was:

„Hier vlak boven ons, op de tweede verdieping moet de slaapkamer van den verrader zijn.”

„Hoe laat is het,” vroeg een ander.

„Twee uur precies — onze makker Ted, die hier als huisknecht zoo prachtig zijn rol speelde, zou ons juist op dat uur binnen laten!”

„Zou hij daardoor zelf geen gevaar loopen?” vroeg een ander.

„Misschien wel — maar dat komt pas in de laatste plaats in aanmerking,” antwoordde de aangesprokene koeltjes. „De hoofdzak is, dat de bende gewroken wordt op het afvallig lid, dat het gewaagd heeft, gewichtige geheimen te verraden. Hij moet sterven — wij moeten ons laten gelden — wij moeten nu weder juist zoo gevreesd worden, als wij het een jaar geleden werden, en meer nog, als het kan!”

Hij wilde nog iets zeggen maar plotseling werd er eenig gerucht hoorbaar, alsof er ergens een muis aan het knabbelen was — en toen ging de deur aan de achterzijde van het huis langzaam op en en het hoofd van een man verscheen, die aandachtig in de duisternis tuurde en toen een zacht fluitend geluid liet hooren, hetwelk onmiddellijk beantwoord werd door den aanvoerder van den kleinen troep, die hier was gekomen om zich te wreken op Davy.

De vier mannen kwamen naderbij en de aanvoerder zeide tot den huisknecht, die hun zoeven de deur geopend had:

„Je hebt je goed gehouden, Ted — je bent precies op tijd! Is alles in orde?”

„In de beste orde!”

„Slaapt hij?”

„Ja, hij is al om twaalf uur naar bed gegaan.”

„Hoe staat het met de deuren?”

„Hij sluit zijn slaapkamerdeur nooit af — en dat zal hij ook nu wel niet gedaan hebben, maar mocht dat wel het geval zijn, dan kunnen jullie binnengaan door het aangrenzende vertrek, en over het balkon zijn slaapkamer bereiken — maar ik denk niet, dat het noodig zal zijn!”

„Prachtig. — Laat ons dan maar op weg gaan....”

De deur werd gesloten en onder aanvoering van den huisknecht, die een kaars had ontstoken, begonnen zij de diensttrap te beklimmen, die in de achterzijde van het huis de verschillende verdiepingen met elkander verbond.

Maar nauwelijks hadden zij de trap halwege bestegen, of een schitterend witschijnsel, dat hun vlak in de oogen scheen, deed hun een kreet van woede en teleurstelling slaken.

„Verraad! Wij zijn ontdekt! Terug mannen!” brulde de aanvoerder van de kleine bende.

En zonder zich zelf tijd te gunnen den aard van het helle schijnsel te onderzoeken, maakten zij rechtsomkeert, want zij begrepen maar al te goed, dat er op de een of andere wijze iets van hun plan was uitgelekt, en dat men daar boven op zijn hoede was — het schijnsel leek al verdacht veel op dat van eenige politiezaklantaarns!

De moordenaars aanvaardden dus hals over kop den terugtocht, en zij deden het een weinig te haastig.

Want toen zij nog ongeveer vier treden moesten afleggen struikelden zij bijna allen tegelijk, de een over den ander heenstortend, over een touw, dat plotseling met een ruk werd strak getrokken en zich op ongeveer een decimeter boven de treden bevond.

Met een smak kwamen de bandieten terecht op den steenen vloer en nog waren hun treurige avonturen niet ten einde.

Want daar beneden, voor zij nog hadden kunnen overeind krabbelen, om hun gekneusde ledematen te betasten, werden zij ontvangen door een soort hercules, die hen bij twee tegelijk

vastgreep en dat wel op zeer onzachte wijze, om hen in een hoek neer te duwen, alwaar een tweede man gereed stond met een dik touw, waarmede zij gebonden werden.

Dit alles was binnen enkele seconden afgevoerd en had zoo vlug plaats gegrepen, dat de personen, die boven aan de trap hadden gestaan, gewapend met hun zaklantaarns, ternauwernood beneden waren, toen alles reeds gedaan was, de vier bandieten en de huisknecht waren allen onschadelijk gemaakt en stevig gekneveld.

Zij lagen nu allen op hun rug, keurig gerangschikt naast elkander, als sigaren in een kistje en staarden den reus, die hun dit koopje geleverd had, met woedende blikken aan.

Om hen stonden vier mannen — Raffles, Charles, Brand, James Henderson en William Davy.

Allen hadden een revolver in de hand en hun elektrische zaklantaarns waren ontstoken en straalden hun licht over de vijf gevangenen bandieten.

Raffles sprak het eerst.

Hij wendde zich glimlachend tot Davy en zeide:

„Gij ziet wel, mijnheer Davy, dat wij er verstandig aan hebben gedaan, reeds voor hedennacht te rekenen op de komst van die schurken. Ik was eerst bevreesd voor vergift — en wie weet, waartoe het gekomen zou zijn, als wij onze maatregelen niet hadden genomen!”

„Ik ben u nogmaals mijn leven verschuldigd, mijnheer — daaraan denk ik het eerste!” zeide Davy aangedaan.

„Het heeft werkelijk niets te beteekenen, mijnheer — en ik moet u eerlijk verklaren, dat ik allereerst denk aan de schurken daar ginds! Wij hebben thans vier bandieten en ik geloof, dat wij uw huisknecht ook dien titel wel mogen geven — hij is ontegenzeggelijk ook lid van de bende — maar wij hebben hier niet de hoofdmannen — zij zijn slechts werktuigen en al is de buit groot — al etende krijgt men eetlust, en ik verlang er naar, zoo mogelijk ook nog eenige chefs onschadelijk te maken!”

„Dat zal moeilijk gaan, mijnheer!” hernam Davy hoofdschuddend, „want gij zelf weet het best, dat de officieele politie het nest verlaten heeft gevonden toen zij, door u gewaarschuwd, een inval ging doen aan de adressen, welke ik had opgeschreven, — dien ellendeling daar ginds had zijn medeplichtigen per telefoon en door zijn geheime teekens voor het raam aan zijn boodschapper nog juist bijtijds kunnen waarschuwen, zoodat zij in staat waren de

vlucht te nemen, nog voor de politie verscheen.”

„Maar weet gij dan geen andere plek, waarheen zij zich begeven kunnen, zoodra hun het vuur wat na aan de schenen wordt gelegd?” hernam Raffles.

Davy dacht met inspanning van al zijn krachten na — hij verbleekte er zelfs van, maar eindelijk moest hij zuchtend erkennen:

„Misschien heb ik het wel geweten — maar het wil mij thans niet te binnen schieten, mijnheer, hoezeer ik er ook mijn best toe doe!”

„Dan zullen die schurken moeten spreken!” riep Raffles vastberaden uit.

„Als je daarop wachten wilt, mijnheer de detective, dan kun je even goed dadelijk weer vertrekken!” riep een van de bandieten hoonend, terwijl de anderen in spottend gelach uitbarstten. „Wij zouden ons liever de tong afbijten dan je inlichtingen te verschaffen!”

Raffles wilde iets zeggen, maar het werd hem belet door een kreet, dien Davy slaakte, terwijl hij met uitgestreken wijsvinger naar een van de gevangenen wees.

„Misschien is nog niet alles verloren!” riep hij met schitterende oogen. „Ik herken dien man daarginds, nog bijna een knaap! Dat is Bill Sparrow — een voortreffelijk medium, die aan de bende de grootste diensten heeft bewezen! Wanneer hij in slaap wordt gemaakt, is hij helderziende — en ik weet zeker, dat hij u alles zal mededeelen, wat gij zoudt willen weten, maar dan zouden wij een hypnotiseur in ons midden moeten hebben,” liet hij er op teleurgestelden toon op volgen.

Hij had dit laatste op zachten toon gezegd, terwijl hij Raffles een weinig terzijde had getrokken.

Hij vervolgde nu bijna fluisterend:

„Weet gij soms iemand, die hem in slaap zou kunnen brengen?”

„Zoo iemand staat voor u, mijnheer Davy!” antwoordde Raffles glimlachend. „Ik geloof van mijzelf te mogen zeggen, dat ik menigmaal personen in slaap heb gebracht, die zelfs weerstaan konden aan de krachtigste pogingen van beroepshypnotiseurs!”

„Dat had ik zelfs kunnen weten, als ik maar goed in uw oogen gekeken had!” hernam Davy verheugd.

„Wij zullen dadelijk de proef eens nemen!” hernam Raffles en hij trad aanstonds weder naar de kleine groep terug, trok den gebonden Bill Sparrow overeind, zette hem tamelijk onzacht op een stoel neer en beval:

„Kijk mij aan!”

Als de bandiet geweten had, wat Raffles voornemens was, dan zou hij misschien de oogen gesloten hebben, of op een andere wijze hebben getracht, zich aan den invloed van den man, die tegenover hem stond, te onttrekken — maar nu hij eenmaal in de staalgrijze, wijd geopende oogen had gekeken, — nu was zijn lot ook beslist en het was hem onmogelijk, zich van den doorborenden blik van die oogen los te maken.

Dadelijk had Raffles gezien, dat de bandiet inderdaad een buitengewoongewillig medium was want het duurde nauwelijks eenige seconden, of zijn trekken verslaptten, zijn oogen keken afwezig — hij sliep!

Dadelijk begon Raffles zijn ondervraging: „Weet je waar de chefs zijn?”

Voor Sparrow kon antwoorden, schreeuwde de gewaande huisknecht:

„Denk om je eed, Bill! Denk om de wraak van de bende!”

Maar Raffles wendde zich koeltjes tot den schurk en zeide:

„Gij zult dezen man niet mogen straffen, om wat hij mij mededeelt, want ik zeg u met den meesten nadruk, dat hij volstrekt niet weet wat hij doet! Ik heb hem in slaap gebracht — hij is niet verantwoordelijk voor zijn daden!”

De bandiet liet een dof gebrul van woede hooren, maar hij begreep maar al te goed, dat hij machteloos was en dat Raffles gelijk had.

De gehypnotiseerde had reeds een zwak „ja” laten hooren en Raffles vervolgde:

„Waar zijn zij nu?”

„In een kelder onder het wijnhuis van Sam Toddy.”

„Waar ligt dat wijnhuis?”

„In de Pineapplestreet, vlak bij het plein van dien naam.”

„Hoe komt men daar?”

„Er is een gang van de woonkamer van den kroegbaas naar den kelder — en vandaar gaat een riooltunnel naar de rivier!”

„Waar komt die tunnel uit?”

„Op vijftien schreden van de Brooklyn Bridge — stroomafwaarts.”

„Hoe lang blijven de chefs daar?”

„Tot de lucht zuiver is — minstens een dag of vier!”

Raffles wendde zich naar Davy en zeide:

„Dat is dunkt mij voldoende — nog heden nacht zullen wij het rooversnest laten uitrooken!”

„Ja, laten wij aanstonds handelen!” riep Davy opgewonden uit.

Raffles maakte den bewusteloze weder wakker door hem even met de vingers over de slapen te strijken en op de oogen te blazen en de bandiet barstte in een gehuil van machteloze woede los, toen Ted hem toeschreeuwde, wat hij zooeven verraden had.

Maar het baatte hem niets, of hij aan de touwen rukte, Henderson nam hem met een hand van zijn stoel en kwakte hem weder midden tusschen zijn kornuiten neder.

Raffles had zich reeds naar het telefoon-toestel begeven, dat een einde verder aan den muur in de gang hing, en een paar minuten later stonden er een paar verbaasde agenten in de gang, die met enkele woorden op de hoogte werden gesteld.

Toen zij het geheele verhaal vernomen hadden, wreven zij opgetogen in de handen en een hunner riep uit:

„Dat wordt een goed nachtje, mijnheer! Wij hadden al lang suspicie op het huis van Sam Toddy! Maar wij konden nooit vat op hem krijgen — wij wisten niet, dat hij met geheime gangen werkte!”

„Wees nu zoo goed zelf een van uw chefs op te bellen!” hernam Raffles. „Ik ben slechts particulier detective en ik heb natuurlijk niet het recht over een afdeling agenten te beschikken! Ik wil echter gaarne met mijn beide helpers de behulpzame hand bieden!”

„Dan zou ik willen voorstellen, mijnheer,” hernam een der agenten, „gezamenlijk met ons naar het bureau van politie te gaan, dat op geen honderd stappen hier vandaan is! Wij kunnen daar twintig of dertig man mee krijgen, wat wel voldoende zal zijn, en deze vijf mooie jongens, van wie ik er twee heel goed ken, zullen op de post kunnen blijven, totdat zij door den wagen van het huis van bewaring worden afgehaald.”

„Uitstekend!” riep Raffles uit.

„Hij wendde zich vervolgens tot Davy, en zeide, terwijl hij hem de hand toestak:

„Mijn waarde — hier is uw taak gedaan en mij blijft slechts de aangename plicht, u dank te zeggen voor uw voortreffelijke hulp en de minder aangename verplichting, u er op te wijzen, dat gij nog niet buiten gevaar zijt en dat gij er verstandig aan zult doen, in den eersten tijd de noodige voorzorgsmaatregelen te nemen!”

„Dat beloof ik u — en laat mij u nogmaals uit den grond van mijn hart dankzeggen voor wat gij voor mij gedaan hebt!” hernam Davy met een stem, die van ontroering trilde. „Misschien komt er wel een uur, al is het niet erg

waarschijnlijk, dat gij op uw beurt mijn diensten van noode hebt — en dan zult gij zeker op mij kunnen rekenen!”

De twee mannen schudden elkaar nogmaals de hand en daarop werden de gevangenen weg gevoerd, waarbij de hulp van Henderson van groot nut bleek te zijn, want als een der bandieten zich een weinig halsstarrig toonde, dan was een flinke duw van den reus voldoende, om hem tot andere en betere gedachten te brengen!

Het scheelde weinig, of de vijf schurken waren op het bureau van politie met gejuich binnen gehaald, want zij werden daar aanstonds herkend als uiterst gevaarlijke, oude bekenden van de justitie, naar wie men reeds eenigen tijd zocht, omdat zij nog altijd een rekening hadden te vereffenen met de geblinddoekte vrouw, gewapend met weegschaal en zwaard!

Maar men liet geen tijd verloren gaan en zoodra Raffles de zaken uiteen had gezet, maakten zich vijf en twintig manschappen onder aanvoering van een inspecteur van politie gereed zich in drie groote politieauto's naar de plek te begeven, waar de bendehoofden, die gevlucht waren, zich moesten bevinden.

Men trad met de grootste behoedzaamheid op, want Sam Toddy stond bekend als een zeer sluw heerschap en het zou niet zoo gemakkelijk vallen, hem te bedriegen.

Daarom werd de aanvallende macht goed verdeeld — acht mannen zouden door den riooltunnel aan de zijde van de rivier den kelder binnen dringen, acht anderen zouden het wijnhuis aan de achterzijde binnen gaan en de rest zou een frontaanval ondernemen.

Wat de gewaande detective en zijn helpers betreft — zij zouden vooraan gaan en zoo mogelijk Sam Toddy trachten te overrompelen, voor hij tijd zou hebben gehad, zijn beschermelingen te waarschuwen.

Het was natuurlijk mogelijk, dat de kroeg vol handlangers zat — en dat er zware klappen zouden vallen, maar dat moest men er voor over hebben!

Alles was zorgvuldig op de minuut geregeld en Raffles, Henderson en Charles, alle drie zeer

eenvoudig als goeode arbeiders gekleed, traden het wijnhuis binnen.

Er bevonden zich ongeveer vijftien gasten en achter de toonbank stond Sam Toddy in hoogsteigen persoon — een lange, broodmagere kerel, met een sluw vossengezicht en sluijk zwart haar.

Henderson was er de man niet naar, om tijd met veel praatjes te verknoeien. Hij bedacht, dat de schurk wel eens achter zijn toonbank aan het schelkoord zou kunnen trekken, hetwelk de chefs in den kelder moest waarschuwen — zoodra hij maar den minsten argwaan kreeg en daarom trad hij doortastend op, hij was met een paar passen bij den kroegbaas — greep hem in zijn kraag en trok hem met een enkelen ruk over zijn eigen toonbank heen, voor hij een beweging had kunnen maken, terwijl in het rond flesschen en glazen bij tientallen het leven lieten.

De Ier spartelde wanhopig tegen en schreeuwde moord en brand — maar het mocht niet baten. Bijna op hetzelfde oogenblik drongen de acht agenten binnen, terwijl Raffles en Charles de gasten met hun revolvers in bedwang hielden — en toen was het pleit al zeer spoedig beslist.

Alles was zoo snel gegaan, dat de vrouw van Sam, die naast de huiskamer sliep, niet eens iets gehoord had en dus ook niet in staat was de beschermelingen van haar waardigen echtgenoot te waarschuwen.

Raffles had spoedig de geheime gang naar den kelder ontdekt — en juist toen de acht agenten daar binnen drongen, kwam de andere afdeling uit den tunnel te voorschijn.

De chefs verdedigden zich, toen zij zich overrompeld zagen, met den moed der wanhoop en verwondden twee agenten tamelijk zwaar.

Zij bereikten er slechts mede, dat drie hunner in het stof moesten bijten en dat er zeven min of meer ernstig werden gewond, terwijl de acht overigen gevankelijk werden weggevoerd.

Opnieuw had de bende van het Kwade Oog door toedoen van den Grooten Onbekende een zware nederlaag geleden!

De volgende aflevering bevat :

Dr. Cox te New York.

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

EEN NIEUWE UITGAVE

ELKE MAAND
EEN GROOT COMPLEET VERHAAL

PRIJS:
15 CENT PER NUMMER
VOOR BELGIË: FR. 1.50

MAAKT KENNIS MET TEXAS JACK
EEN KEREL NAAR UW HART

! LEEST en GENIET !

Afwisselend met „Texas Jack” zullen nu ook éénmaal per maand verschijnen „Nick Carter” en „Harry Dickson”. De verhalen van „Buffalo Bill” blijven elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week uitkomen. B

*"Speciaal en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2. Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor eenigen tijd Uw annonce in de krant las betr. Fifty-Fifty sigaretten die U „Fluweel voor de Keel” noemde, heb ik eens een pakje gekocht. Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het verlangen naar een extra rookerij en de geruststellende zinsnede in uw advertentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere Fifty-Fifty's geenerlei nadeeligen invloed meer kan constateren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met alle hoogachting

Luw dw.

(wg.) R. v. H., Amsterdam.

FIFTY

= FIFTY

AMERICAN CIGARETTES
„Fluweel voor de keel”